

vodafone ES 4G

69 %

0:00

Jueves, 19 de diciembre

iPhone

I SI MIREM AL CÀNCER
DES D'UNS ALTRES
ULLS?

0:54

-2:43

'Nunca digas adiós, porque decir adiós significa irse lejos, e irse lejos
significa olvidar'

Peter Pan

Paula Pérez Vinuesa

Pere Tresserras Bussot

Sant Antoni de Pàdua Salesians Mataró

2n de Batxillerat B

19 de desembre de 2019

Abstract:

Desde una perspectiva creativa y con tal de dar esa voz tan necesaria, y la mayoría de veces inexistente, este trabajo se propone dar visibilidad a los familiares de pacientes afectados con cáncer. El objetivo del proyecto es conocer y transmitir las emociones que la enfermedad provoca en los familiares y cómo afecta en su día a día, es decir, como esto altera su estilo de vida. Se expone alejándose de lo convencional, ya que se realiza mediante un diario personal que se apoya en un reportaje con el fin de invitar a la reflexión. Se concluye, por tanto, comprendiendo que los familiares son una pieza fundamental en el proceso de la enfermedad y alcanzando una mirada del cáncer desde otros ojos diferentes a los del paciente o profesional demostrando que el lenguaje audiovisual es un medio idóneo del entorno ante cualquier enfermedad, en especial el cáncer.

Abstract:

From a creative perspective and in order to give that necessary voice, most of the time non-existent, the objective of this work is to give visibility to the relatives of patients affected with cancer. The aim of the project is to know and transmit the emotions that the disease causes in family members and how it affects their day-to-day life, that is how it alters their lifestyle. It is exposed moving away from the conventional, since it is done through a personal diary that relies on a reportage to invite reflection. It is concluded, therefore, sympathizing with family members is a fundamental part in the disease process, and getting a new way of looking at cancer from different eyes than those of the patient or professional, proving that audiovisual language is the ideal medium of the background of any illness, especially cancer.

No sóc un gnom. No tinc el cabell ros però tampoc el tinc bru. A l'hivern no tinc pigues però sí a l'estiu. No sé de quin color tinc els ulls però podria dir que són una barreja entre el Pantone 14-1315 Hazelnut, el Pantone 14-0740 Bamboo i el Pantone 16-1341 Butterum.

Tinc un caràcter fort, que de vegades provoca que arrasi amb tot sense adonar-me'n i que després vinguin les lamentacions. Tot i això, sóc molt sensible, de les típiques persones que plora amb la mort d'un gos en una pel·lícula. Massa cautelosa per prevenir que em facin mal i haver de treure el meu orgull. Molt exigent i creativa, fet que provoca que a vegades no aconsegueixi el que tenia present i per tant, l'ambició i la rigorositat augmenten. Sempre vull arribar als meus màxims, creuar els meus límits i tenir constants objectius per poder donar el millor de mi. Sempre mirar endavant, mai enrere. No deixar de créixer i aprendre mai. Sóc molt sincera i transparent, fet que provoca que el meu cercle d'amics no sigui massa gran, però estic ben segura que el poc que tinc és prou bo per a poder ser feliç. Sóc senzilla, em conformo amb poc sempre que sigui positiu i de veritat. Per aquesta raó sóc molt rigorosa amb les meves amistats i relacions. De primeres em costa molt obrir-me i deixar que em coneguin però quan succeeix, hi ha Paula per estona però no per a tots. Simpàtica, molt xerraire, optimista, generosa, independent, fidel i detallista.

M'encanten les croquetes i els macarrons de la meva àvia. Sóc una apassionada de llevar-me tard i fer migdiades sense que el despertador em llevi. No hi ha cap assignatura que em vagi bé per sobre d'altres però si hagués de quedar-me amb una que m'agrada per damunt de totes seria cultura audiovisual sense dubtar-ho.

M'encanta el futbol i passar-me el diumenge asseguda veient tots els partits, des del de les 12 fins el de les 22.

Abans que algú m'ho preguntí: sóc de l'Espanyol, ni del Barça ni del Madrid. Vull independitzar-me com més aviat millor, i marxar fora: Sevilla o Madrid, Madrid o Sevilla. Qualsevol de les dues em serveix per seguir els meus estudis i formar el meu futur. En totes dues m'hi estaré. La definitiva? No ho sé. M'agraden els dies de pluja i la platja. Odio el gelat de xocolata. Amant de les amanides, la pasta i el peix. M'interessen la moda i la política. M'encanten les bosses de tots els estils possibles. Culpa de la meva mare.

No sóc filla única, tinc una germana amb la qual em porto 3 anys i 9 mesos; ella és la petita però la confonen amb la gran. Som com la lluna i el sol, iguals però alhora molt diferents. La meva germana s'assembla al meu pare i jo a la meva mare. A casa som 4. Bé i l'ocell Tamudo. Discutim per ximpleries i ens riem dels problemes greus, som una pinya. Molts se sorprenden. És difícil trobar-nos els quatre a casa però quan hi som, la festa hi és assegurada. Vaig al Col·legi Salesià Sant Antoni de Pàdua des de P-3 fins a 2n de Batxillerat perquè el meu pare hi va anar i tenia la il·lusió que jo també hi anés. Fins i tot, hem compartit professors. He crescut en aquest edifici.

Vaig néixer el dissabte sant 30 de març de 2002. Cap a les 8 del vespre. A l'hospital de Mataró. No sé per quina raó els meus pares em van posar aquest nom, però encantada: em dic Paula Pérez Vinuesa.

Estimat diari aquesta sóc jo. No sé si sóc com et pensaves o esperaves però no puc començant mentint. No sóc plenament conscient de tot el que comportes i el temps que sé que t'he de dedicar però recordo que quan era petita, em servies com una bona via per desfogar-me, per no atabalar al meu entorn i poder escriure totes les meves inquietuds, pors, alegries, etc. Intentaré connectar amb la Paula del passat per demanar-li consells.

Desitjo que ens entenguem, que siguis testimoni de més alegries que desgràcies i encara que sigui una fantasia i massa de pel·lícula, jo si crec en els per sempre amb finals feliços. Espero que la nostra relació, tingui un d'aquests desenllaços.

Gener del 2019. Per sort, he estat vivint tot el procés del treball de recerca de primera mà, des que s'inicia fins que finalitza. He vist com en Marcos començava el seu treball amb una hipòtesi clara i directe i el seu treball girava entorn d'ella. Com llegia llibres i extreia la informació adequada i pertinent, com redactava fins a l'últim minut el treball per aconseguir polir-lo al màxim fins i tot a contrarellotge abans d'entregar-ho. Com durant totes aquestes vacances de Nadal preparava l'exposició tenint molt clar el que era important i que era irrellevant. Crec que per aquesta raó quan només quedaven escassos dies perquè presentes el seu treball, una nit, va sortir el tema. Estàvem xerrant i ens vam adonar que en menys d'un any seria jo qui estaria en la mateixa situació. Vam iniciar un diàleg i a mesura que avançava ens sorprendríem més.

Encara queden mesos per escollir tema però sóc massa indecisa i deixar-ho per última hora sé que no seria massa bona idea.

Tinc dues idees visiblement bastant clares: vull que treball consti d'una part creativa i que aquesta, em serveixi per fer sentir, el que? No sé.

No sé per quina raó o quin motiu em porta a voler portar a terme aquesta difícil labor però la idea i la dificultat m'incita a tenir ganes de trobar un tema que em pugui ajudar a aconseguir aquest objectiu.

No sóc una persona que trobi les motivacions en objectius o en coses materials. A mi em motiven les persones, les emocions i els sentiments. Així que quan arribi l'hora, no podré centrar el meu treball en la finalitat final.

Dimecres 20 de març. La primera hora de dimecres és tutoria, i quina tutoria ha estat avui! No sé com ha passat el temps tan ràpid, sense adonar-me ja ha arribat el moment, ja ens han presentat la temuda Recerca. En una setmana haurem d'entregar dues propostes. Em començo a col·lapsar i encara no m'he posat a pensar que vull fer o per on vull dirigir-me. Comença ja a pensar. Sí en imperatiu. Em conec, i si no ho faig, arribaran els mals de caps massa aviat. Primer em vull centrar a trobar una motivació, sense un motiu pel que lluitar, no hi haurà ni esforç ni sacrifici.

En tot el que em proposo i té un pes important per a mi, sempre recorro al meu avi que per desgràcia ja no hi és al meu costat. És en aquest instant on m'adono que he de fer-ho per ell, per tot el que va haver de lluitar i davant les adversitats es va fer fort per poder superar-se i sobreposar-se a la malaltia. Per tots els moments que desitjaria que hi estigués al meu costat però en girar el cap només veig i sento enyorança.

Diumenge 24 de març. He trobat la meva motivació. 4 dies pensant en ella han provocat que acabi trobant una possible proposta pel meu treball. El que m'estimula i m'anima queda massa lluny de l'actualitat però molt proper a la meva persona.

11 anys enrere. 10 dies abans de Nadal de 2005, va arribar el regal que més il·lusió em feia: una companya de vida, una germana. Tots pensàvem que seria el Nadal, l'inici de 2006 i els Reis que més feliç seríem però el que no sabíem és que en tant sol 7 dies d'iniciar l'any tot faria un gir de 180 graus.

La meva mare i jo estàvem estrenant les joguines de Nadal mentre la meva germana dormia. El meu pare havia marxat a veure un partit de l'Espanyol, el derbi.

Era la tarda sagrada, la tarda de la màgia. La tarda per no deixar de jugar i fer-ho fins i tot a l'hora de berenar i en el meu cas, ho estava sent.

Però va sonar el telèfon. Els Reis van deixar un regal més, ningú l'havia demanat, ningú volia obrir-ho i estava més enverinat del que pensàvem.

Directes a l'hospital aparentment sense complicacions. Arriben els resultats de la radiografia: un tumor, un tumor maligne. Les paraules que ningú vol pronunciar i que no vol trobar-se en la seva vida, havien estat el regal de Nadal pel meu avi.

I és aquí on trobo la màxima motivació. He vist com la meva mare i la meva àvia no deixaven de patir tot i el pas del temps, com parlar del tema segueix provocant tensió i els ulls s'omplen de llàgrimes.

Com tots els meus amics tenen records mínimament propers amb els seus avis i jo, els únics records propers que tinc amb ell són de fa 11 anys i no els més agradables que hauria de tenir un infant de 6 anys.

Viatges a l'hospital per fer un fet tan simple com berenar, ell gelatina i jo una unça de xocolata Milka amb pa. Sempre em premia fort la mà i em somreia. No són els millors records del món però no els canvio per res.

Tot semblava que aniria bé però en arribar la metàstasi, tot es va enfosquir. 2 anys de preocupacions, pors, pujades i baixades que van finalitzar un 22 de setembre de 2008.

El càncer va ser més fort i va guanyar la batalla. El càncer no només va guanyar al meu avi si no a la meva àvia quan 11 anys després no ho ha superat o quan encara la meva mare no pot parlar sense un nus en la gola.

Mil i una nits sense voler fer preguntes per no ferir a la meva mare, veient a la meva àvia sense poder fer front a la seva pèrdua, la cadira buida per Nadal, la meva necessitat de veure'l al sofà fent la migdiada.

La necessitat de donar resposta a totes les meves preguntes i inquietuds respecte als sentiments i emocions que he vist des de ben petita.

Conèixer el perquè. Fer front a les meves pròpies pors. Poder-ho superar però mai oblidar-ho. Realitzar-ho per ell. Perquè el meu avi era i és la meva mà dreta. Perquè tinc la plena seguretat que se sentiria orgullós de mi i del treball.

No hi ha una motivació personal més gran i forta que ell, per poder entendre el patiment que va haver de viure durant els dos anys. L'angoixa durant i posterior a la malaltia de les persones que el van envoltar. Aconseguir donar resposta a tots els silencis. Perquè no només ell estigués orgullós de mi, sinó jo d'ell, de la seva fortalesa i de la que sé que tenien i tenen la meva àvia i mare.

Setmana del 25 al 31 de març. Una única setmana per decidir i escollir el tema que m'acompanyarà durant final de 1r de Batxillerat i meitat de 2n, concretament 9 mesos com el fetus al ventre d'una dona. Indecisions, pors, dubtes i mil idees al cap per concretar i encarrilar la implantació del zigot a l'úter perquè d'aquí 3 trimestres hi pugui tenir el propòsit final a les meves mans.

En 2 dies entregar 2 propostes de temes, una primera i una segona opció.

D'aquestes dues proposicions sortirà el meu treball de recerca. Considero que hi ha massa responsabilitat per haver de decidir en un període de temps tan limitat. Mentre redacto més detalladament tots dos temes, pel meu cap ronda la idea que cap dels dos temes seran prou bons.

Estem a la classe de 4t B i quan han arribat en Joan Pedrola i en Jordi Font, he pensat que parlar amb tots dos sobre la idea principal que tinc al cap, pot ser una bona ajuda, però em fa por. Sóc molt tossuda i cap d'ells em farà canviar d'idea. Em decideixo. En finalitzar la conversació amb tots dos, m'envaeix una sensació estranya, diferent.

És cert que des de primer moment la idea sembla tot un repte, una bogeria però estic convençuda que ara és el moment d'arriscar.

No estaria sent sincera si dic que no estic indecisa i nerviosa. Quan tinc una idea tan clara i té un grau d'importància aterren en el meu cap pensaments insegurs i de recel.

Estic escoltant les idees, dubtes, inquietuds, etc. de la majoria dels meus companys. Per sort o per desgràcia sóc massa observadora i m'he adonat que la majoria, per no dir tots d'ells, porten a terme l'elecció dels temes basant-se en el que els agradaria estudiar en un futur.

Jo no em plantejo estudiar medicina, no m'agraden les mates, ni la biologia. Tot i que desitjaria trobar la cura de totes les malalties existents, sé que no ho faré.

M'agraden les emocions, ajudar, escoltar els problemes i conèixer els sentiments de les persones del meu entorn. Però tot i que en el passat m'ho vaig plantejar, ara no, no vull estudiar psicologia. M'agrada tot el món que envolta la publicitat i els temes audiovisuals.

Per aquesta raó, fent una visió cap al futur, m'agradaria poder estudiar Publicitat i Relacions Públiques. Era la meva idea principal però la nota que demanen, m'és aparentment inaccessible.

Per tant, em trobo sense saber i tenir una seguretat relacionada amb el que vull estudiar. Conec les meves aficions i que és el que realment m'apassiona.

Podria estar-me hores i hores, visualitzant tota mena de publicitat sense avorrir-me. Qualsevol mitjà de difusió és vàlid: audiovisual, impresa, radiofònica, etc. Aquest món és el que m'agradaria estudiar però hauria de marxar fora per poder-ho fer. Un sacrifici per mi i pels meus pares.

Així doncs, ara mateix sóc incapaç de poder trobar una relació directa entre el meu futur tant acadèmic com professional i el treball. No tanco les portes a poder establir un vincle pròximament, ja que el treball començarà agafar forma i simultàniament hauré d'iniciar la recerca d'uns estudis que m'agradin per poder cursar en acabar Batxillerat.

I un cop més arriba a mi la desconfiança per no trobar cap mena de relació amb el meu futur com tenen els meus companys. Seran una bona elecció? O simplement serà culpa meva que m'agrada complicar-me? Amb les facilitats que em proporcionaria triar un tema d'història o portar a terme una comparació entre dues campanyes publicitàries, etc.

No, millor escull un tema digne per trobar complicacions i que et porti mal de caps! Jo com sempre jugant a lligar i deslligar la corda més gruixuda amb els ulls tapats, mai aprendre.

Dimarts 2 d'abril. Avui ens han confirmat si la primera proposta que vam definir fa una setmana, ens acompanyarà durant el final de 1r, l'inici i mitjans de 2n i quin tutor serà el nostre guia en aquesta salvatge aventura. Feia massa dies que pensava. Que mentalment construïa un esquema mental de tot el que suposaria haver escollit la primera opció. No em plantejava la segona opció, ja que donava per suposat que acabarien donant per vàlida la proposta inicial.

I així ha estat. Triar tema per fer el Treball de Recerca ha estat una de les grans inquietuds que rondava pel meu cap. Quin tema faig i quin serà el més adequat? I si no trobo gaire informació per poder completar-ho? I si durant el procés d'elaboració no m'agrada el tema? O no és el que esperava? Mil preguntes que encara ara em ronden pel cap. Una única opció i una decisió que m'acompanyarà durant 9 mesos, com un fetus en la panxa d'una dona.

Que vols fer? I que vols reflectir amb el teu treball? Han estat des d'un principi les meves dues preguntes per escollir el tema del treball.

Mitjans audiovisuals com: reportatges, documentals i espots publicitaris que arribin, que siguin més que un simple so i una simple imatge.

Que l'objectiu no sigui complir per aprovar sinó que quan finalitzi el conjunt del treball es pugui recordar i aconseguir que passin els dies i la ment de les persones que han format part i ho han pogut llegir, ho recordin. Com jo recordo el documental de Netflix "The story of Diana" i que em va fer voler saber-ne més sobre ella.

Sóc plenament conscient que sóc massa tossuda i sé que el meu treball ha de tancar-se amb un producte final de caràcter audiovisual. Que impacti. Vull anar més enllà, vull transmetre. Però que desitjo contagiar i difondre? Ni tinc clares les idees ni estic convençuda però sé que ha de ser una malaltia o trastorn.

Les típiques malalties de les que tots en sabem alguna cosa però no volem saber-ne gaire més per la duresa que porten inclosa en el seu nom.

Anorèxia? Assetjament escolar? Alzheimer? A l'hora de pensar en malalties i trastorns tabús, van ser els primers que em van venir al cap.

No m'acabaven de convèncer, no en tinc gaire informació i no són properes a mi o alguna de les persones del meu entorn. Va ser en aquest moment quan em va venir al cap i sabia que havia de ser sobre aquesta malaltia. El càncer. Per què aquest tema i no un altre? Per què el càncer, un infant i el reportatge?

Rumiava quines connexions hi podria trobar per desgràcia entre el càncer i jo. El primer que em va venir al cap, va ser el patiment que he vist en la meva mare. Com estava dia a dia i ni ella sabia com fer front a la malaltia que patia el meu avi.

Va ser en aquest moment quan vaig decidir que: hi havia de barrejar la meva passió pels infants i la dura patologia que havia vist en la pell de la persona que més estimava i estimo. No m'agrada escoltar les meves pròpies emocions però quan la gent s'obre amb mi, em sento realitzada i feliç. Això m'ajudat a poder compactar tot i poder aconseguir trobar un fil en comú per aclarir l'elecció del tema.

Quan vaig estar ingressada a Sant Joan de Déu pel meu problema d'esquena, sempre pujava per l'ascensor i un cop es va parar a la planta d'oncologia pediàtrica. Recordo aquell moment amb tant sol 12 anys. Em va impactar molt i recordo que en arribar a l'habitació, vaig explicar-li a la meva àvia que hi era amb mi aquell dia. Des d'aquell curt però intens instant, alguna cosa va canviar dins meu. Vaig començar a sentir una forta connexió i interès per conèixer la vida de les persones que ho pateixen. Així que no vaig dubtar en informar-me, en saber més i va ser llavors quan fa un any vaig intentar fer un voluntariat però, no em van acceptar.

Fins al 30 de març de 2020 impossible. És necessari complir la majoria d'edat, així que vaig pensar que el treball, podia ser una bona via per apropar-me a la vida d'aquests.

Després de pensar com podia arribar a conèixer la vida d'aquests nens i sobretot quin objectiu volia aconseguir. Se'm va ocórrer la idea de triar un infant juntament amb la família i poder formar part del dur procés. Acompanyar a visites, xerrades, teràpies, etc. per entendre com és viure i sobretot quines emocions hi ha a mesura que avança. Em fa molta angoixa esbrinar tot el que envolta al nen, ja que tot i ser un tema que sempre ha creat en mi molta curiositat alhora sóc molt aprensiva i sensible.

Vull fer-me forta i superar-me a mi mateixa per aconseguir realitzar un reportatge sincer, sense amagar la pura realitat. Em fa por endinsar-me en aquest tema perquè mai saps que passarà a l'endemà, ja que el càncer sorprèn siguis un infant o una persona vella. Si vull conèixer tot el procés des de dins, és perquè m'imagino tot el que poden patir, totes les pedres que deuen trobar pel camí.

Des de sempre m'han agradat els reptes que provoquen por, que no saps si seràs capaç de portar-ho a terme. Els que compten amb una superació personal.

No sé si quan vaig decidir el treball, m'adonava de totes les dificultats que podria trobar, el que significaria per a mi tractar el tema però crec que les meves ganes de superar-me han estat molt més superiors. El treball n'és un gran repte però n'estic segura que em sortiré.

Setmana santa. Pensava que aquesta setmana faria un relax per agafar forces per la recta final del curs i que no faria res relacionat amb deures o estudiar.

Sorprenentment sense obligar-me a fer-ho, una tarda que no tenia res a fer i no tenia plans, vaig decidir començar a redactar amb les meves pròpies paraules tot el que havia subratllat els dies anteriors dels llibres que havia triat a la biblioteca. Totes les idees i dubtes que havia anotat en un lateral del llibre, vaig passar-ho a una llibreta a part, no vull perdre-ho, ja que em pot servir de cara al futur. Ben és cert que durant la setmana m'han anat rondant i em roden al cap preguntes, dubtes, idees que amb el pas dels dies va canviant la meva visió: un dia em semblen molt bones i d'altres impossibles però la següent idea o dubte té relació amb la primera idea que semblava dolenta i així contínuament. La llibreta on tot està escrit és reflex del caos que hi ha en el meu cap.

Una nova idea, un concepte, un nou objectiu, un número de telèfon, un dibuix a la cantonada. No pretenc que es llegeixi, és impossible. Intentar ordenar el meu cap i encarrilar-ho, també ho és però estic tranquil·la, en breus començarem a tenir reunions amb en Lluís per poder començar a construir el camí.

Però de moment he estat durant aquests dies llegint de diferents fonts, informant-me, contrastant i intentant portar a terme una única definició que respongui la pregunta: què és un reportatge?

No ha estat gens fàcil, ja que hi he trobat grans semblances amb el documental i això provocava que les definicions que portava a terme principalment fossin massa neutres.

Al principi, no hi trobava cap diferència però després d'acabar de llegir la part que m'interessava del llibre: 'El espíritu del reportaje', d'en Jaume Vilalta i Casas, vaig acabar portant a terme aquesta definició:

El reportatge és un gènere periodístic que transmet informació en forma de narració que pot arribar a ser noticiable amb caràcter profund; divulga un esdeveniment que el contrasta, analitza i amplia molt més que la notícia, ja que busca antecedents, punts de vista i conseqüències. No crea situacions fictícies però pot arribar a crear un fil conductor dramàtic per ajudar al reporter a reflectir els fets i opinions de l'acte de manera que cridi l'atenció i crear interès per al públic. El reportatge, encara que evidenciï certa objectivitat, a l'hora de la veritat la informació i l'opinió estan unides constantment. Això es produeix perquè el periodista té certa llibertat a l'hora de l'elecció del tema i això causa una visible subjectivitat. No obstant això, tot i la llibertat que posseeix el professional, el reportatge es defineix com una interpretació dels fets i no una opinió o valoració. El periodista ha de conèixer de primera mà la realitat dels fets, la informació ha de ser una novetat, no pot ser informació reutilitzada o que no tingui cap mena d'interès per l'usuari.

Dimarts 23 d'abril. És el primer dia que ens hem trobat amb en Lluís per parlar sobre el nostre treball. M'he presentat sense gaire idea del que seria la primera reunió. Només amb tres llibres prestats de la biblioteca per poder iniciar la investigació i la definició que vaig portar a terme feia uns dies. No diria la veritat si digués que no estic expectant pel que em dirà, pensarà o com serà l'inici d'aquest camí.

No surto molt convençuda de la reunió, crec que no s'ha entès bé la meua idea que ronda pel cap i em preocupa, ja que, tot i que tinc les idees bastant clares considero que necessitaré bastant suport.

És impossible que ara que ja hi sóc a casa, no deixi de pensar que fer per poder explicar millor la idea o inclòs començar a pensar una segona opció de treball per si no fos possible.

Sóc bastant negativa i ara mateix no puc evitar ser-ho molt més de l'habitual. Sé que és massa aviat però no sé... potser la idea que hi ha al meu cap no és gaire bona.

De moment em limitaré a seguir llegint i trobant informació per poder tirar endavant el treball i deixar que els dies avancin a l'hora que el treball, ja que si no m'estressaré massa aviat i acabaré per no tenir ganes de fer el treball i és l'últim que m'interessa.

Diumenge 28 d'abril. No sé per què però avui he començat a llegir el segon dels tres llibres que vaig agafar de préstec en la biblioteca. He decidit marcar un ordre relatiu d'importància segons creia que m'aportaria de més a menys informació. Així que vaig decidir començar fa unes setmanes amb el que tractava sobre el reportatge, en segon lloc el que parla sobre les emocions i per l'últim, un que vaig escollir per curiositat i tenir un coneixement extra que m'ajudi a entendre de manera més clara la malaltia i el que aporta tant al pacient com en l'entorn.

M'agrada llegir així que per sort les lectures crec que se'm faran bastant ràpides i fàcils. En la tria de llibres vaig estar bastant alerta, ja que no m'interessava que hi apareguessin paraules massa tècniques. Tenia pensant posar-me aquesta tarda una estona per a la pròxima reunió poder portar novetats però no estic gaire inspirada i em trobo més concentrada en el partit que demà juga el Betis contra l'Espanyol.

Tot i això, si cap al vespre tinc ganes, em posaré una estona per començar a redactar els tipus de reportatges que hi ha o potser, fa una estona se m'ha ocorregut la idea de poder afegir un apartat al meu treball amb les semblances i diferències que hi podem trobar entre el documental i el reportatge.

També podria començar a introduir el tema de les emocions que, sent sincers no esperava que m'agradés i interessés tant. No crec que ho faci avui però almenys ja tinc una idea del que he de fer o m'agradaria en els pròxims dies.

Dimecres 1 de maig. Són les 9.43 del matí. Avui no tinc planejat sortir de casa i per tant, em vull centrar en recerca. Em ve de gust conèixer i informar-me sobre els diferents tipus de reportatges que hi ha per poder redactar-ho i començar a pensar amb quin tipus de reportatge m'agradaria concloure el treball. Quan vaig extreure les idees del llibre que parlava sobre el reportatge, sé que vaig apuntar determinades informacions i aclariments que segurament em siguin útils per entendre i transcriure aquest apartat.

També se m'ha ocorregut poder veure algun reportatge de cada tipus o dels que em semblin més interessants per poder fer-me una idea de manera més clara. Tot i això, no és una part que em preocupi gaire, ja que m'agradaria fer-ho a més a més per poder-los interpretar millor i a l'hora de portar a terme el meu tenir un criteri més detallat.

A mesura que el matí avança, me n'adono que els tipus de reportatges varien segons la finalitat que hi ha al darrere. Per sort, ara mateix tinc massa clar el meu objectiu: demostrar les emocions que hi ha darrere de la vida d'un nen amb càncer.

No sé de quina manera ho reflectiré però estic segura que aconseguiré la forma de fer-ho. També sé que no només es diferencien per la intenció si no també poden classificar-se segons l'ordre del contingut.

No m'ha estat fàcil entendre'ls i saber quin de tots m'interessa més però sense dubtar-ho, el que més m'ha cridat l'atenció ha estat el reportatge d'esdeveniments. Bàsicament consisteix a presentar una visió estàtica dels fets. Aquests no s'han de presentar en ordre cronològic sinó per ordre de més a menys importància i de manera simultània. El periodista actua com un observador, s'encarrega de parlar dels fets des d'una perspectiva llunyana i objectiva prèviament coneixent i posseint la visió dels subjectes que hi apareixen. Sincerament, pensava que seria més senzill, que no hi hauria tantes complicacions però ja veig que no. Vull seguir interpretant i analitzant els altres reportatges per poder tenir una visió més ampla i així en els pròxims mesos tenir més facilitats, perquè suposo que no em serà fàcil la gravació i edició donant a què sóc un zero a l'esquerra en temes de postproducció audiovisual.

Dimecres 8 de maig. Sense adonar-me'n ja portem tres reunions sobre l'esquena i essent sincera estic una mica confosa. No he extret gaires coses positives de les reunions, només dubtes i confusions sobre com i per on encarrilar més concretament el treball. Intento treballar el màxim independentment possible perquè considero que no estic tenint massa afinitat amb en Lluís respecte al qual jo vull portar a terme i el que ell em proposa. No em tanco a escoltar noves idees que puguin enfortir i donar més interès al meu treball però tampoc vull dirigir-lo cap a un tema o metodologia totalment diferent del projecte inicial. Crec que en Lluís i jo tenim diferents visions i diversos conceptes en quant el camí que ha de seguir el treball.

La meua intenció és poder portar a terme un treball de metodologia creativa amb l'objectiu de desenvolupar un projecte artístic audiovisual i crec que ell, té una idea bastant diferent, anant per un treball més d'estil comparatiu i/o analític per establir una relació entre els tipus de reportatges ja existents sobre el càncer.

De mica en mica espero poder anant aclarint i coincidint en les idees amb el tutor per poder concretar una imatge en comú del treball i poder extreure el màxim del tema.

Però fins al moment, seguiré llegint per poder començar a definir els aspectes que tinc en el meu cap.

Ben és cert que ara m'estic centrant a redactar una única definició a partir d'extreure diferents explicacions. No està sent gens fàcil perquè no és senzill aconseguir diferenciar i escriure de manera clara, entenedora i comprensible. Fet que provoca que m'estigui portant més temps del que tenia pensat però suposo que per la pròxima reunió ja podré tenir diferenciats la diversitat que hi ha de reportatges.

Diumenge 12 de maig. Demà tenim reunió una altra vegada. No sé per què però em passen massa de pressa les setmanes i quasi no tinc temps a avançar gaire. Potser no m'estic organitzant bé el temps i a més encara em trobo massa perduda en aquest nou món però tot i això, he pogut fer el que volia tenir preparat per comentar-li a en Lluís.

No ha estat fàcil conèixer cadascun dels tipus de reportatges que hi ha, ja que la majoria hi trobava semblances que a vegades em feien dubtar de si serien en un mateix canviant una sola paraula.

Primerament, m'he adonat que hi ha dos grups que els diferencien: Els reportatges segons la finalitat que tenen o segons l'ordre en què aparèixer els continguts. Evidentment pot haver-hi una hibridació de dos tipus de reportatge dels dos grups però aquesta divisió és necessària per poder conèixer-los bé.

Segons la finalitat hi ha de tipus demostratiu, descriptiu, narratiu, anecdòtic i autobiogràfic.

En el reportatge demostratiu, el periodista es dedica a descobrir problemes que pertorben entre la multitud i porta terme una investigació, on dóna resposta a qüestions que són de reclam social. Requereix un major esforç, ja que l'escrit no ha de quedar en la simple exposició dels fets, cal anar més enllà i aprofundir en les causes del problema. Només així es podrà oferir un panorama més complet de la situació. En aquest tipus de reportatge, els lectors necessiten conèixer el tema del qual es parla o fer un esforç i prestar més atenció per poder entendre la informació. Per aconseguir atraure el llegidor, el periodista ha de tractar d'amenitzar la història de manera que qui llegeixi el reportatge sigui capaç d'empatitzar i comprendre el relat tot i no ser un expert en l'assumpte tractat. El reportatge descriptiu es basa en l'observació detallada del reporter d'uns determinants fets. L'objectiu d'aquest és poder proporcionar a través del seu escrit una visió clara donant a conèixer les característiques de la qüestió tractada.

El periodista ha d'esmentar tots els objectes, éssers humans, sensacions, ciutats i cadascun dels aspectes que es trobin en l'entorn o siguin relacionats amb l'argument que es parla, sempre que siguin de la realitat i notables. Ha de descriure-ho de manera que el lector sigui capaç de situar-ho en la història. Per tant, la investigació és primordial per a realitzar un bon reportatge descriptiu i la capacitat d'observació per part del reporter és elemental.

També hi ha el reportatge narratiu. Aquesta varietat de reportatge compta amb un factor clau: el temps.

El temps pren el paper principal i és per aquesta raó, que el relat del succés o problema s'ha d'estructurar de manera clara, comprensible i organitzada.

S'ha de presentar l'evolució en el temps, establint què va succeir primer i l'avanç de la història posteriorment en ordre cronològic.

Ben és cert que el reportatge narratiu podria estar present en els dos grups, ja que es porta a terme segons l'ordre dels continguts però alhora ho fa per aconseguir una finalitat. Per dur a terme un reportatge d'aquest tipus, no només cal analitzar document i fer descripcions de persones, objectes o llocs, sinó que cal recollir diferents opinions de persones autoritzades o oficials respecte a la història per poder contrastar i redactar-ho amb certa autoritat i coneixement. El reportatge retrospectiu-aneecdòtic té com a finalitat la reconstrucció dels detalls o circumstàncies particulars d'un assumpte del passat.

La història es construeix a través de l'anàlisi d'informació ja existent que ha de ser recaptada mitjançant diferents estudis de documents o entrevistes, habitualment de testimonis reals del fet que es vol explicar. Ha de mantenir el seu enfocament en els esdeveniments passats assíduament quotidians de les persones. Pot basar-se en el descobriment de fets que no es coneixien o pot enfocar el reportatge a desmentir altres versions explicades del mateix esdeveniment.

Sense dubte és el gènere de reportatge que més m'agrada tant llegir com veure. El reportatge autobiogràfic va ser creat pel periodista nord-americà Thomas Wolfe, reconegut per haver fet importants innovacions en el periodisme.

El reportatge autobiogràfic es basa en un treball de recerca en el qual no hi ha més protagonistes principals que el mateix reporter. Aquest és qui escriu la història, ja que és qui la viu o ha viscut i per tant, la coneix millor que ningú. És un tipus de treball que no sol fer-se molt recurrentment, sinó exclusivament quan el periodista ha viscut un fet important i d'interès per explicar i per tant, ho fa des de la seva perspectiva de reporter i alhora com la persona que ha estat present en la vivència.

Després, trobem els reportatges segons l'ordre del seu contingut. Hi podem trobar d'esdeveniments, d'acció i d'investigació.

El reportatge d'esdeveniments, ja el vaig comentar fa uns dies, ja que considerava i considero que és el que més es pot adaptar i em pot ajudar a arribar al meu objectiu.

També hi ha el reportatge d'acció. Els esdeveniments es presenten de forma dinàmica, tal com si es tractés d'un esdeveniment que està succeint en el moment que es relata. El periodista ha de seguir el ritme de l'evolució dels fets, ja que escriu la història des de dins del mateix cas i per tant, ha d'aconseguir que el lector també ho percebi d'aquesta manera. Aquest tipus de reportatge està associat a la narració, ja que el relat segueix l'evolució temporal de l'esdeveniment.

El reportatge d'investigació es basa en un estudi molt més profund i detallat d'una qüestió. En aquesta categoria de reportatge el periodista ha de fer una tasca pràcticament detectivesca per captar tots els detalls, especialment aquells que es desconeixen i passen per desapercibuts.

A més es tracta d'un treball que requereix l'ús de fonts molt fiables i fins i tot, confidencials que aportin proves del fet en l'escrit. Solen contenir dades estadístiques, xifres actualitzades i documents d'informació oficial per donar serietat i reconeixement al reportatge.

Setmana del 13 al 26 de maig. La reunió d'aquesta setmana s'ha centrat principalment en com hem de citar els autors al treball i d'on hem d'extreure la informació per poder aprofitar-la i esprémer-la al màxim i d'aquesta manera evitar la de poc interès.

Jo estava centrada a poder comentar-li i que em comentés la seva opinió sobre el que tinc redactat sobre què és un reportatge i els seus tipus però no hi ha hagut temps, ja que avui cap de nosaltres ha parlat del seu treball sinó que ha estat una reunió conjunta per tractar aspectes més formals i que ens interessin a tots quatre per igual. Després de la reunió en arribar a casa he estat revisant tot el que tenia escrit fins al moment i sincerament estic contenta però confusa. No sé si m'és de profit per aconseguir la part teòrica del treball.

Crec que m'estic centrant massa a trobar massa informació sobre que és un reportatge i deixant de banda les emocions i com voldré reflectir-les.

No sé què és el que més interessa pel meu treball així que fins a la pròxima reunió intentaré seguint fent recerca ara més general i de més àmbits fins que aclarim que si i que no és important. No estic segura de si serà una bona decisió o no però crec que he de fer-la per poder anant avançant progressivament.

Dimecres 29 de maig. Avui he estat investigant sobre les diferències que hi ha entre el reportatge i el documental. No és fàcil saber trobar els contrastos entre tots dos, ja que aparentment semblen el mateix.

Un reportatge audiovisual i un documental són dos noms que habitualment són comparats, relacionats i fins i tot, utilitzats com a sinònims.

Ben és cert que sembla que tots dos tinguin la mateixa finalitat i que la seva producció sigui idèntica però és realment així?

Habitualment es pot caure en l'error de confondre i igualar aquests dos termes però la realitat és molt diferent.

Una de les primeres i més importants diferències entre el reportatge audiovisual i el documental és que el reportatge és un gènere periodístic, en canvi, el documental és un gènere cinematogràfic que no té com únic objectiu informar sinó que també posseeix una funció cognitiva: pot educar o convèncer. El documental no té l'obligació de comunicar cap fet actual ni de forma objectiva, ja que pot ser totalment subjectiu i emprar recursos artístics per poder arribar a ser fictici encara que en faci ús d'elements, persones i fets reals. El documental és més personal i íntim que el reportatge, tant per al director com per als personatges que el porten a terme o referents que ho protagonitzen, ja que són observats sense pràcticament tenir intimitat sobre les seves vides.

El reportatge es caracteritza per la inexistència d'actors interpretatius i l'absència d'un guió predeterminat a l'hora de mostrar els fets, pel que no se sap amb certesa el que es gravarà.

En canvi al documental cinematogràfic podem distingir dos corrents: una part expositiva, en la qual l'equip que el realitza no apareix davant la càmera, i una altra participativa on els autors es converteixen en un element més dels fets gravats.

Dissabte 1 de juny. Segueixo sense aclarir quina informació he d'incloure.

Personalment considero que a part de centrar-me en la part teòrica hauria de començar amb la part pràctica. Inicia la cerca del nen amb la malaltia i els seus familiars als quals poder filmar i crear el meu reportatge.

Posar en marxa un brut d'un guió tècnic per quan arribi el moment poder tenir tot mínimament organitzar encara que sigui espontani. Per a mi és una de les coses que més urgeixen ara mateix però quan li he comentat, ell considera que és l'últim que he de fer.

No em fa gaire gràcia haver de deixar-ho per l'últim, ja que poden sorgir molts imprevistos o simplement, m'agrada tenir-ho tot plantejat i pensat perquè quan arribi el moment no hi hagi sorpreses.

Així que durant aquestes pròximes setmanes, començaré a parlar amb la meva tieta i a buscar diferents associacions a les quals poder enviar correus per poder aconseguir l'objectiu del meu reportatge. Sent sincera, sóc massa vergonyosa i em fa nosa haver d'enviar correus, trucar o inclòs haver de quedar per fer i millorar tant la part teòrica com la pràctica però no m'importa fer l'esforç si aconseguixo el que tinc al cap. Tinc la sensació que no serà fàcil donat el tema de què es tracta i a més considero, que ja vaig una mica tard fet que em pot portar més problemes dels esperats.

Tampoc em vull avançar al que està per venir. Així doncs, he de posar-me ja amb aquest tema deixant de banda el que m'ha dit en Lluís.

Diumenge 16 de juny. Durant aquesta setmana he estat pensant i buscant possibles casos als quals seguir per fer el reportatge i associacions amb les quals poder contactar per augmentar la informació del treball des d'un punt de vista professional. La institució més propera que he trobat ha estat oncològic maresme, el seu principal objectiu és estar al costat als malalts de càncer i als seus familiars intentat ajudar-los, i sobretot escoltar-los. Mitjançant tallers, activitats, teràpies, etc.

Em sembla molt interessant i estant tan a prop de casa meva, crec que seria interessant enviar un correu per poder contactar amb ells de manera més profunda però abans, m'interessa seguir llegint més respecte al que porten a terme i de la manera que ho fan.

També he trobat la Fundació d'en Ricky Rubio que tot i que se centra en diferents àmbits i en un únic tipus de càncer. Tot i això, crec que podria ser d'interès tan personal per poder conèixer i sentir de primera mà vivències com per aprofundir i detallar parts de la teoria.

No pensava que hi podria trobar tanta varietat prop de Mataró. M'emociono al saber que tinc un ample marge, fet que em facilitarà i em proporcionarà més possibilitats per aconseguir contactar amb alguna de totes les que hi ha. Però seguidament em paro i penso: Si hi he trobat tantes només en l'entorn més proper, no vull ni imaginar-me totes les que ha d'haver-hi en l'àmbit internacional. No és bo que hi hagi tantes, significa que són necessàries i si ho són, és perquè el càncer encara segueix guanyant moltes més batalles de les que deuria.

Dimarts 25 de juny. M'ha vingut un flaix aquest matí. No sé per quina raó però me'n recordo que el dia 27 haig d'anar per les notes i no m'havia passat pel cap dir-t'ho: ens canviem de tutor, el Lluís ja no seguirà amb nosaltres, ara serà en Pere. Ja ens ha posat la primera reunió, massa fort comença. Espero que no demani gaire, ja que fa poc que vam acabar les classes i va començar l'estiu.

Com era d'esperar, no he fet avançat quasi res. Ben és cert que no ho he fet perquè des de fa unes quantes setmanes, em ronda la idea de presentar una nova proposta de treball.

La meua no va com pensava, encara que sigui massa aviat per llençar la tovallola, no em veig amb prou ganes de seguir i tampoc ho veig factible. No vull ser pessimista però m'és impossible poder extreure res positiu.

La proposta nova no és massa diferent si parlem de l'objectiu final, ja que també tinc pensat portar a terme un reportatge audiovisual, però el tema sí que canvia, és bastant diferent del que tinc ara mateix.

Portar a terme un reportatge audiovisual sobre el tipus de turisme que es pot consumir a Catalunya segons la zona: turisme de costa, de muntanya, de ciutat, etc. No em disgusta la idea però tampoc m'apassiona més que la primera però he de trobar alternatives, mai se sap que pot passar. Fins dijous, pensaré quines opcions més puc plantejar i ho comentaré amb ell per saber que pensa i que li sembla, ja que no puc deixar que passi més el temps.

Intentaré buscar un punt intermedi perquè tampoc vull arribar el primer dia i atabalar-li amb dubtes, pors, problemes, etc. és el primer dia amb ell.

Dijous 27 de juny. Primerament vaig per les notes i estaria mentint si digués que no estic nerviosa per saber si he aprovat mates o no. Fins a l'últim moment donant-me mal de caps. Tinc presents dos pensaments: aprovar totes i poder passar neta a 2n, i plantejar la nova idea al Pere o pel contrari, seguir amb tot el que porto fins ara, intentant que entengui de manera clara el meu treball per poder aconseguir extreure el benefici més gran.

No sé com comentar-li el camí pel qual vull portar la recerca, ja que estic molt confosa i tinc moltes idees desordenades sense saber cap a on poder guiar-les. "Paula ja pots entrar" la veu em resulta coneguda, aixeco la mirada del terra i és la Selene, m'ha tallat els meus pensaments i provoca que el meu cap torni a la realitat el més ràpid possible, és moment de veure si he aprovat o no. 30 minuts més tard, surto amb un somriure d'orella a orella, es pot dir que surto emocionada d'ambdues coses.

Primerament, he aprovat mates i per tant, no m'ha quedat cap assignatura pendent! I en segon lloc, de la primera reunió amb en Pere puc extreure prou coses i moltes d'elles positives.

Crec que ha captat bé la idea i no valora que sigui necessari un canvi de tema, ja que, creu que el que hi ha plantejat fins ara és bo, per la qual cosa em tranquil·litza bastant. La meva principal por marxa.

No he estat gaire temps però no sé per què m'hi ha transmet les suficients forces per posar-me a seguir amb la recerca i treballar amb les idees principals per així, poder aconseguir un bon resultat. Desitjo que els dies que queden al davant fins a iniciar una altra vegada el curs, les coses comencin a anar sobre rodes o almenys siguin més fàcils.

Tinc ganes de què tot surti bé i encara que això només sigui l'inici dels primers maons per la construcció de la casa, desitjo que arribi el moment on pugui veure-la terminada i poder estar orgullosa de tot el que he assolit.

Dimecres 3 de juliol. Avui he estat enviant correus a les associacions que més m'han interessat per començar la part pràctica. No només m'importa i em preocupa aconseguir un infant amb càncer i la seva família que estiguin disposats a mostrar-me i fer-me participi de la seva vida.

No tan sols vull comprendre i dominar aquesta part, sinó que la meva ambició va molt més enllà i m'agradaria entendre i informar-me des d'una visió exterior al cas que col·laboren a fer que tot el procés sigui més fàcil com són els metges, psicòlegs, voluntaris, etc. El càncer no només ho pateix l'infant, tot l'entorn també està involucrat i sense l'ajuda d'aquestes persones n'estic segura que tot seria molt més difícil i angoixós. No sé si hi haurà resposta, desitjo i espero que sí. He sigut clara i concisa en els correus, presentant el que m'agradaria conèixer de les labors que porta cadascuna de les associacions, els motius i perquè ho necessito. Ben és cert que ara ens trobem a l'estiu però suposo que mai deixaran de treballar, ja que per a moltes persones és essencial. Per a mi és el moment perfecte perquè es posin en contacte amb mi. En ser estiu no hi hauria cap mena de dificultat per desplaçar-me, gravar, reunir-me amb psicòlegs, assistir a xerrades, etc. No serà ni molt agradable ni una prioritat haver de respondre a alumnes de 2n de Batxillerat havent de fer altres coses. Jo ja ho he enviat i donaré marge a esperar una resposta, si no trucaré, tornaré a enviar correus o inclòs m'aproparé a les direccions respectives que hi posa en la pàgina web.

Diumenge 21 de juliol. Fa 18 dies vaig enviar tres correus a les associacions que considerava que podien facilitar d'aportar-me informació i testimonis de primera mà que poguessin ser interessants i útils pel treball. Cap resposta. Cada dia recarregant la safata i la resposta sempre és la mateixa: cap missatge interessant més que promocions d'ofertes, viatges i publicitat.

Entenc que és estiu i que es vol treballar el menys possible, sortir d'hora i poder anar a prendre una cervesa però només una breu resposta amb un si o un no, crec que no serà massa complicat no?

La meva mare respon els correus que envien al seu treball, sigui estiu o hivern. Però suposo que respondre a adolescents pesats en estiu sobre treballs de recerca no ha de ser el que més de gust vingui. Tot i que confio que hi haurà una resposta, no puc allargar més aquest procés, he de començar a filmar i contactar amb alguna família disposada a fer el reportatge. No només estic esperant i buscant per aquesta via sinó que personalment estic contactant amb amics i familiars que sé que coneixen persones que estan patint la situació que jo vull reflectir al meu treball. A més a més, tinc la sort de què la meva tieta treballa a l'hospital de Mataró i està intentant contactar amb l'oncologia infantil d'altres centres.

Des del moment que vaig fer la tria sabia que no seria gens fàcil però que hi hauria tantes complicacions? Només puc confiar i desitjar que tot surti bé.

Dimarts 23 de juliol. Acabo de penjar el telèfon. M'ha trucat la meva tieta comentant-me que hi ha un nen de 5 anys que pateix leucèmia i que els seus pares són molt amics d'una de les seves companyes. No sé per què però se m'il·lumina la cara, m'aborden emocions molt diferents i un alè profund i tranquil·litzador. Sé que res és segur però veure que hi ha una possibilitat entre tots els sots que estic trobant m'omple d'il·lusió. No sóc massa pacient i haver d'esperar una resposta farà que em mengi les poques ungles que em queden.

Quan he estat parlant amb la meva tieta, m'ha advertit que el nen últimament té molts alts i baixos. Que la malaltia no és regular i que el seu procés està sent bastant dur però que els pares ho porten bastant bé, ja que són molt positius i tenen moltes esperances.

Dijous 25 de juliol. Avui tinc massa clar que la meva idea principal ja no és factible, no hi ha temps i sé que ho he intentat de totes les maneres possibles. He de trobar una alternativa dintre de tot el que tinc i el meu tema que pugui arribar a transmetre el que vull. M'ha enviat un missatge la meva tieta i posteriorment m'ha trucat. No és possible. Els pares no tindrien cap mena de problema però la malaltia està ara mateix en un punt amb moltes dificultats. M'han proposat esperar però no em puc arriscar. I si no és possible? I em trobo al setembre sense res fet, què? Fa dies que porto pensant alternatives viables i tinc una que cada vegada agafa més força i m'agrada més. No sé si m'entusiasma més inclòs que la inicial o només és fruit de la desesperació causada per les dificultats en la meva primera opció.

Emocions i familiars. Per aquí és per on encarrilaré el meu treball. No he de pensar més, ho tinc clar. Sé a quin objectiu vull arribar amb aquest tema i en part em tranquil·litza però per altra banda no sé si compto amb prou temps per poder fer-ho bé.

En el fons, sento fracàs per no haver aconseguit el que em vaig proposar fa 4 mesos. Sé que no és culpa meva i que era un tema difícil però confiava a poder portar a terme un reportatge audiovisual sobre el càncer infantil, per via d'un pacient i els seus familiars sobre la vida quotidiana.

Divendres 2 d'agost. Tot i que no ho he comentat amb el Pere el canvi, estic segura que hi estarà d'acord. No vull molestar-lo en ple agost. A part que ja sóc plenament conscient que el canvi de tema és l'única via per poder treure en endavant. Al cap i a la fi, he de seguir portant a terme la part teòrica. Tota la part que portava feta fins ara, m'és útil pel nou tema.

Fa dies que emmagatzemo informació per començar a redactar una definició clara i entenedora sobre què és un reportatge audiovisual. No m'ha estat fàcil però penso que després de contrastar i llegir, he arribat a la següent conclusió: el reportatge audiovisual és un tipus de reportatge on la informació es transmet plasmada mitjançant imatges, paraules i sons. El testimoni és directe, és a dir que s'ha viscut o s'és plenament conscient de l'esdeveniment que es narra i es vol informar. El reporter comunica la informació des d'una perspectiva actual, renovada i exclusiva a partir de les fonts documentals utilitzades, habitualment són de primera mà, directes, etc. El reportatge audiovisual és una via més directa que el reportatge de la premsa escrita, ja que en els últims anys, els diaris han deixat de ser el principal mitjà de comunicació.

La manera més utilitzada per estar informat són les noves tecnologies com els diaris digitals, xarxes socials, etc., ja que són les vies més properes al nou estil de vida que porta la societat.

Empreses com Netflix i HBO han provocat que els usuaris augmentin el consum de continguts audiovisuals d'aquest gènere.

En aquests moments aquestes grans plataformes entre d'altres, han vist en els documentals i reportatges una bona oportunitat per invertir i recaptar beneficis. Per aquesta raó entre d'altres, el reportatge audiovisual és en l'actualitat una de les maneres més didàctiques per arribar a la societat i generar un major i eficaç impacte de cara a l'exigent públic que consumeix aquest específic contingut.

El principal objectiu dels mitjans audiovisuals és poder reflectir d'una manera més profunda, directe i sincera el tema d'interès tractat. Així que quan parlem de reportatge audiovisual encara es porta a terme d'una manera més evident.

Divendres 9 d'agost. Estic acabant de preparar la maleta abans de sortir direcció al poble. Durant les pròximes dues setmanes, estaré lluny de casa: Madrid i Cehegín. No penso massa i inconscientment, em surt agafar una motxilla i guardar-me el portàtil, els llibres i la llibreta on anoto tot el relacionat amb la recerca. Crec que l'únic moment en el qual avançaré, serà quan a les 3 de la tarda no es pugui sortir el carrer i encara sigui massa aviat per dinar, ja que encara tindrè l'esmorzar a la gola. En aquests moments tinc els nous canvis molts presents i m'agradaria trobar un moment en què poder organitzar-me. Però quan ho rumio, tot i que tinc la previsió de no posar-me gaire, sé que és millor invertir 5 hores durant 15 dies que no destinar cap així que sense incertesa, acabo d'omplir la maleta.

Dijous 15 d'agost. Hem anat a dinar fora, ja que avui és festiu. Són les 17:20 i acabem d'arribar, estic dubtosa entre fer-me la migdiada o començar a trobar alternatives i redreçar el treball. Sense adonar-me'n són les 20:15, he estat des que he arribat fins ara concretant i centrant el nou tema. He començat a redactar sobre les emocions, ja que ara, en el nou tema és una de les parts més essencials. Em sorprèn el poc coneixement que tenim respecte a les emocions. Creiem conèixer-les i haver-les sentit en la seva plenitud i estem molt equivocats, massa. Una emoció és informació íntima que realitza un procés que aquest, provoca que s'activi l'organisme en el moment que detecta algun perill, amenaça o desequilibri per tal de posar en marxa els recursos per controlar la situació. Així que, són mecanismes que ajuden a reaccionar amb rapidesa davant d'esdeveniments inesperats. Funciona de manera automàtica, ja que són impulsos davant actuacions voluntàries o involuntàries. Cada emoció té una funció diferent i per tant, prepara a l'organisme per a una resposta concreta.

Cada persona experimenta una emoció de forma particular, que depèn de les seves experiències anteriors, el seu aprenentatge i de la situació en què es troba. Algunes de les reaccions fisiològiques i comportamentals que desencadenen les emocions són innates, mentre que altres poden adquirir-se. Unes s'aprenen per experiència directa, com la por o la ira. Tot i que la majoria de les vegades s'aprèn per l'observació de les persones del nostre entorn. Les emocions són pròpies de l'ésser humà i poden ser classificades en positives o negatives en funció de la seva contribució al benestar o al malestar que aquestes produeixen. Però totes les emocions són vàlides. No hi ha de bones o dolentes.

Dimarts 20 d'agost. M'he posat mans a l'obra per plantejar el reportatge i quin tipus de familiars m'interessa que donin el seu testimoni per poder reflectir la meva idea. Rumiant m'he adonat que al meu entorn hi ha bastants casos i molts d'ells m'interessarien per les dificultats que han estat presents, però hi ha un problema: cap d'ells serien capaç de parlar del tema davant d'una càmera. La persona que més m'ajudaria la tinc ara mateix al meu costat i sé que és incapaç de parlar del tema amb seriositat, traient les seves emocions més profundes i amagades a l'exterior. Només fa dos o tres mesos que totes dues vam començar a mantenir conversacions on l'avi i les experiències o records amb ell eren un tema més, sense que un nus a la gola o les llàgrimes fossin capaç de finalitzar la xerrada abans d'hora. Totes dues sabem que ella, més que ningú, seria la persona idònia i una part essencial del meu treball. Ella ha viscut un procés dels pitjors càncers i amb contínues dificultats i inconvenients. Sense pensar-ho massa i de sobte li pregunto si em podria fer un favor i com sempre, em respon si vull un massatge als peus.

Mai canviarà quan sap que els meus favors mai són fàcils o assequibles per a tots des d'un primer moment. De manera irònica i sent més afectuosa que de costum, li demano que m'expliqui la seva vivència, emocions i pors. No tarda més de 10 segons en riure i mirar-me i abans de deixar marge perquè digui una de les seves respostes, afegeixo: No hi ha més opcions, maca. Tot i que em somriu, sé que no serà capaç de fer-ho.

És cert que han passat 11 anys, que han vingut èpoques molt bones i d'altres dures, que cada dia més puc parlar amb ella de l'avi amb quasi total normalitat però el que va viure en aquell moment, mai s'obrirà al 100%, ni amb mi, ni amb ningú.

Dimarts 27 d'agost. Fa 1 dia que vaig arribar d'estar dues setmanes de vacances, sense prendre massa l'atenció al mòbil, al treball i a tot el que vaig deixar aquí. Ara que ja hi sóc aquí, torno a aterrar a la realitat, on m'adono que el temps pressiona i no queda gaire per iniciar el curs.

Des que m'he llevat, he estat fent una cerca de noves organitzacions i institucions que crec que em podrien ser útils per iniciar a tractar la nova idea. Vull centrar-me en les emocions i sé que un psicòleg em seria de molta ajuda, ja que ell, millor que ningú sap com poden arribar a gestionar-se i diferenciar-les. Així que no em limito a enviar correus exclusivament a grans i mitjans organismes sinó que em poso o intento posar-me en contacte amb psicòlegs que tenen consulta personal a Mataró i voltants. Poder comptar amb una visió professional em donaria una visió més ampla per poder comparar com són científicament i com en realitat es viuen.

Dissabte 31 d'agost. Fa dos dies la Marina em va convèncer per enviar i trucar a diferents consultes de psicòlegs. Seria una via beneficiosa i fiable per poder extreure informació o una percepció per part de professionals del sector sempre que em responguessin o estiguessin disposats. Truco i no m'agafen el telèfon o si l'agafen, no tenen disponibilitat per atendre aquest tipus de causes, ho lamenten molt però no donen possibles alternatives. Tot i això, parlant amb la Marina m'ha convençut perquè torni a enviar un correu a Oncològic Maresme, ja que mai s'ha de desistir encara que les coses no surtin com esperem o desitgem. Així que sense pensar-ho massa per no canviar d'opinió em decideixo a escriure per dècima vegada com a mínim el text que ja em sé de memòria: Hola sóc una alumna dels Salesians, m'interessaria... i bla bla.

Si en dues setmanes no hi ha resposta via correu, trucaré. Ja sé que haurà de ser així però com diu la meva àvia: Si tu ho intentes i no depèn de tu, després no hauràs de penedir-te de no haver fet més per aconseguir-ho.

Estiu. Vaig iniciar el treball molt il·lusionada, volent fer un reportatge audiovisual de la vida quotidiana d'un nen amb càncer. Estava emocionada per iniciar la recerca, per poder aprendre tant amb la informació més teòrica com amb la pràctica.

Des de primer moment, em vaig posar a treballar però passaven els mesos i no trobava la manera d'avançar, només apareixien complicacions i no sabia com fer-hi front.

A mesura que avançava l'estiu, em vaig adonar que era impossible portar a terme un treball de les dimensions que abastava. No tenia les vies necessàries i les opcions amb les quals comptava eren escasses i quasi inexistent.

Gairebé no podia iniciar-ho així que després d'estar durant dies pensant i organitzant el meu cap, vaig haver de fer un gir de 180 graus i vaig reubicar el treball. Volia que el càncer i les emocions, encara estiguessin presents.

Per què aquest tema i no un altre? Per què el càncer, les emocions, els familiars i el reportatge? No m'agrada escoltar les meves pròpies emocions però quan la gent s'obre amb mi, m'encanta escoltar el que sent, les seves emocions, les seves pors, etc. Per aquesta raó vaig decidir que les vies del treball fossin les emocions. Saber les emocions que el càncer provoca a les persones del voltant del pacient. El càncer, la malaltia que més m'havia fet patir des de fa onze anys i estant en un segon pla. I el mètode escollit per donar a conèixer totes les emocions, el reportatge. La finalitat del meu treball és reflectir les emocions del càncer des de persones que estan darrere del pacient. Familiars, amics, parelles, etc. que hi estan patint la malaltia d'una manera distinta.

La idea d'escollir aquest tema va sorgir per l'interès personal de voler conèixer les emocions de l'entorn del pacient. De poder arribar a fer que tot aquell que llegeixi, participi o sàpiga del treball sigui capa d'adonar-se que no només ho pateix una única persona sinó que hi ha més factors.

Normalment se sol tractar des de la distància o el silenci, sense voler ferir o voler mostrar els sentiments i les emocions per por, vergonya, etc. però aquest fet provoca que acabi sent un tema que ningú en vol parlar, que un cop més, es converteix en un tema tabú.

Però jo no vull fer un treball superficial parlant des de la llunyania sobre les emocions dels familiars del pacient que pateix càncer. Vull obrir les portes de persones que en el seu entorn ha estat present la malaltia, sense pors, explicant la seva vivència, explicant el que cap de nosaltres veu o ens diuen però és la mateixa realitat des d'uns altres ulls.

Des de sempre m'han agradat els reptes que provoquen por, que no saps si seràs capaç i que vols superar-te. No sé si quan vaig decidir el treball, m'adonava de totes les dificultats que podria trobar o les meves ganes de superar-me van ser superiors però sé que aquest treball n'és un gran repte.

Dijous 5 de setembre. M'ha arribat un correu d'en Pere proposant-me trobar-nos dimarts vinent perquè interessaria tenir una reunió abans d'iniciar el curs. Arriben emocions molt variades al meu cos. Saber que segon ja és aquí, em fa por i alhora ho necessito, ja que és l'últim any abans de decidir que vull fer posteriorment. Però el primer que aterra al meu cap és que no sé com comentar-li els problemes, com fer-li saber que no tinc cap motivació de cara al treball. Que no està sent gens fàcil i que tot està sent pujada rere pujada. No és fàcil aconseguir fer un treball d'aquestes característiques, ja que no només depèn de mi sinó també de terceres persones que en el meu cas són essencials per la col·laboració que han de portar a terme en el reportatge. Seria molt fàcil aconseguir un únic testimoni o fer que persones meu entorn es possessin en la pell de familiars i expliquessin experiències fingides. Per tant, tot i tenir perseverança en aconseguir una vivència si la persona no està disposada a explicar-la, serà impossible per molta insistència que hi hagi per la meua part. Tot i això, quan em trobi amb ell seré totalment sincera i l'explicaré tot el que he fet i el que no, tots els contratemps i dificultats que s'han anat presentant i quins d'ells he pogut fer front i els que no. Per tant tinc la idea d'abans de reunir-nos fer un esborrany de l'estiu respecte al treball per poder tenir tot organitzat i així poder fer una visió general per valorar aspectes a millorar.

A més a més d'acabar de concretar i tancar momentàniament la informació que hi tenia des d'un primer moment i que encara em serveix per entendre el treball, que tot i no ser la meva preocupació més gran i la principal prioritat, no la tinc deixada de banda com pot semblar però és una part molt més de fer recerca i contrastar informació que no depèn de cap factor extern.

Dimarts 10 de setembre. Avui m'he trobat amb en Pere per primera vegada després de tot l'estiu sense parlar-ne i no avançar massa donats els inconvenients trobats. Estava bastant nerviosa i ara que ja he sortit de la reunió, i haver estat conversant, em sento bastant més tranquil·la però alhora amb desconfiança de cara al meu treball i les seves possibilitats.

No sabia ben bé com comentar-li tot el que hi havia succeït amb la idea principal durant aquests mesos i l'encarrilament que havia decidit portar a terme per poder treure'l endavant. Em sentia indignada per no haver aconseguit finalitzar el projecte tant i com tenia present, però també sentia una barreja d'impaciència i intranquil·litat de conèixer la seva opinió al respecte. Quan m'ha comentat que la nova direcció el treball no el disgustava i que entenia que haguessin sortit inconvenients, una petita alliberació s'apoderava del meu cos i de la meva ment. Era una angoixa que portava internament des de feia setmanes i necessitava canalitzar-la immediatament perquè m'estava portant molts mals de caps.

Hem concretat que la informació que ja hi ha a la part teòrica és bona i per tant, he de seguir fent recerca. Per la pròxima reunió m'agradaria redactar sobre les quatre emocions que es troben als éssers humans perquè d'aquesta manera podré començar a escollir testimonis pel reportatge i poder establir relacions amb el càncer.

Divendres 13 de setembre. El temps comença a ser reduït i a mi encara em queden fer moltes coses. Ara que ja he trobat una solució només em queda posar-me mans a l'obra. Estic començant a redactar tot el possible sobre les emocions. Cada cop que llegeixo més o trobo nova informació vàlida i interessant, m'adono que en realitat estem molt desinformatos. Que no tenim idea del que provoquen les emocions i com guiar-nos davant d'elles.

En els éssers existeixen quatre emocions bàsiques. Anomenades per aquest nom per ser les principals, vivències comunes i que es poden reconèixer i identificar fàcilment en tots els éssers humans, en qualsevol època, cultura, situació o edat. Aquestes emocions bàsiques són:

La por. És l'anticipació d'una amenaça o perill sigui real o imaginari que pot arribar a produir ansietat, incertesa o / i inseguretat. La por és necessària, ja que ens serveix per desfer-nos d'un perill, de manera que puguem actuar amb precaució. La por produeix un desequilibri, alerta que hi ha un perill o s'inicia un sentiment d'amenaça per alguna situació o persona concreta. Pot ser una por infundada, real o fictícia però rebut de manera veritable per a la persona que la viu. Aquesta por pot variar segons les creences i valors de cada persona. El cervell davant aquesta emoció reacciona de manera primària sense que la persona ho vulgui, ja que està programat perquè ho faci.

Quan això succeeix, el cos es prepara i reacciona activant símptomes fisiològics com pot ser l'encongiment d'estómac, forts batecs del cor, tremolors i suors, mal de cap, etc. Tots aquests símptomes són respostes primàries que fa el cervell per lluitar davant amenaces.

Seguidament el cos fa una autovaloració i autoexploració de la situació i analitza com canalitzar la por.

En ser conscients de les fortaleeses i potencialitats de cadascú, provoca un sentiment de major capacitat per afrontar les situacions d'estrès i inseguretat que es plantegen en la vida.

La ira és una veu d'alarma davant una reacció impulsiva de contraposició a un fet que es considera una agressió. La ira ajuda a reduir la por. A més genera l'energia necessària per actuar.

També s'identifica com ràbia, enuig que és manifesta quan les coses del nostre entorn no surten com volem. És adaptatiu a cada persona, d'aquesta manera impulsa a portar a terme una acció depenent la persona o la situació en la qual es troba el problema.

Pot comportar cingles d'inadaptació quan s'expressa de manera inapropiada. Aquesta inadaptació pot comportar un malentès o una visió equivocada de la realitat.

L'alegria és la sensació de benestar i seguretat que se sent quan s'arriba a un desig o es compleix una il·lusió. Indueix cap al desig de reproduir els successos que fan a les persones sentir-se bé. És molt comú confondre alegria amb felicitat.

L'alegria és una de les emocions bàsiques, se sent en un moment determinat i durant un temps molt limitat. En canvi, la felicitat és un estat d'ànim, un sentiment. La felicitat pot perdurar més en el temps. L'alegria t'omple d'energia i és fàcilment contagiosa. És una emoció que desperta la curiositat, focalitza l'atenció en un fet concret i incita a compartir-ho amb l'entorn més proper.

Una de les propietats més habituals és que t'incita a portar a terme una determinada acció sense por que provoca una empoderació i un sentiment de capacitat per poder realitzar tot el que es proposa.

La tristesa és una emoció reflexiva que sempre és relacionada amb fets del passat.

La pena, soledat i / o pessimisme davant la pèrdua d'algun fet, ésser important o davant d'una decepció és la manera que els éssers humans tenim de conèixer la tristesa. Entre totes les funcions no neuròtiques que posseeix la tristesa, una d'elles és provocar que l'ésser humà es desprengui de les tensions acumulades i així poder relaxar-se. Aquesta emoció sol ser interpretada i relacionada com una emoció negativa però realment, només és així si es porta a terme una mala gestió que ens aboca a la melancolia. Com totes les emocions, es reflecteix tant en la nostra expressió facial com en el nostre cos.

És freqüent la sensació de tenir poca energia, voler estar estirats i tot sol, parlar menys, de vegades amb llàgrimes, etc.

Tot i que principalment només són reconegudes 4 emocions bàsiques, durant els últims anys a partir de realitzar observacions, s'ha detectat l'existència reiterada de dues emocions no bàsiques en l'ésser. Cada persona experimenta una emoció de forma particular, segons les seves experiències anteriors, la situació en la que es troba i l'educació però tot ésser les viu en la seva vida.

L'aversió és el disgust o fàstic cap a allò que tenim davant. Té una funció original de protecció davant alguna cosa que es percep com a negatiu, perjudicial o perillós per a la persona, ja que l'incita a apartar-se i provoca canvis fisiològics i endocrins d'origen innat.

La capacitat de sentir fàstic és innata de l'ésser humà, però se sol adquirir en el transcurs dels primers anys de vida mitjançant la socialització i l'experiència. A tots els individus es manifesta de la mateixa manera: nas arrugat, els llavis superiors inciten a elevar-se, i les commissures de la boca descendeixen.

Una vegada que s'identifica l'aversion cap a alguna cosa o persona, és bo preguntar-se si el rebuig que se sent està justificat, o si per contra, convé modificar l'actitud.

La sorpresa és una emoció sobtada que apareix davant d'una situació o context que la persona no espera o s'imagina. Arriba i se'n va amb absoluta rapidesa per aquesta raó no és ni positiva ni negativa, es tracta d'una emoció neutra. És l'emoció més breu de totes per la seva curta durada i per la forma sobtada en què es produeix.

No en tots els éssers és manifesta de la mateixa manera tot i que el més comú és: elevació de les celles i parpelles superior, dilatació de les pupil·les, boca oberta i descendència de la mandíbula.

També poden doblegar sense gran importància els genolls i inclinar el cos si estem dempeus, fins i tot se sol acompanyar com a reacció involuntària de sons o paraules sense coherència.

Setmana del 16 al 22 de setembre. Durant tota aquesta setmana porto fent una llista amb les possibles persones que m'agradarien que formessin part del reportatge i per quina raó.

Nom	Motiu
Gisela Moreno	Sempre ha format part de la meua vida, sé que el seu tiet és per ella la figura del seu pare i avi alhora. El procés internament per ella va ser complicat però gràcies al bon resultat, ha estret molts aspectes positius d'un fet tan angoixós.

David León	<p>Vaig viure la malaltia de la seva mare des de la visió del seu germà. El David comparat amb l'Aitor no ha portat el patiment i la mort de la mateixa manera. Em sorprèn i em crea curiositat poder conèixer la realitat d'en David per no només comparar-la amb la del seu germà sinó també amb com ho he viscut jo.</p>
Olga Vinuesa	<p>He vist de primera mà com ha patit. Com encara no ha superat la mort després d'11 anys. Els sentiments que ha portat el càncer en ella, són molt més forts del que la gent pensa. M'agradaria poder conèixer més del que sé i veig. Saber al 100% que sent.</p>
Gerard Fernández	<p>El càncer va guanyar la batalla al seu millor amic. Va marxar d'Erasmus sabent que tot estava bé, que la malaltia començava a formar part del passat però de cop i volta, un dia les coses van tornar a ser de color negre. El càncer havia tornat i ja no es podia lluitar contra ell. En Gerard es trobava a Canadà i no hi havia manera de tornar. No va acomiadar-se i sé que és una de les coses que sempre li produirà un nus a la gola.</p>
Mario Expósito	<p>La seva tieta simultàniament amb el seu amic, el mateix que en Gerard, van ser diagnosticats de càncer. Al cap de pocs mesos va morir la seva àvia. Sempre m'ha comentat que van ser els dos anys més duus. El van canviar radicalment. Involuntàriament va rebre les conseqüències més fortes de la malaltia. No va rebre cap ajuda, tot eren càrregues, no va saber fer front a la situació i es va veure reflectit en l'àmbit acadèmic i personal.</p>

<p>Sara Enrique</p>	<p>La seva cunyada per ella és la seva germana. Dies abans de marxar de creuer totes dues per celebrar el seu 40 aniversari, va apropar-se al metge a fer-se una mamografia, ja que s'havia notat un embalum inusual. En tornar del creuer, van fer-li coneixedora de la notícia, patia càncer de mama.</p>
<p>Carla Espi</p>	<p>No és fàcil que amb tan sols 10 anys saber que la teva mare pateix una malaltia. Que tothom et preguntí perquè s'ha tallat el cabell i porta mocador. Per quin motiu està més a l'hospital que a classe. Vaig poder mantenir una petita conversa amb ella fa anys sobre el tema i recordo totes les emocions que l'envaïen mentre que parlàvem. Anys després, m'agradaria saber el que va sentir i que sent ara en recordar el passat.</p>
<p>Nerea Fernández</p>	<p>La seva mare patia càncer. Feia anys que lluitava contra ell i semblava que a mesura que passaven els mesos, tot millorava. Una tarda de desembre, la seva mare va decidir agafar el cotxe, ja que se sentia molt angoixada. No va adonar-se i va quedar-se adormida mentre conduir. La mort no va arribar de la mà de la malaltia però els anys del patiment i el que va suposar aquesta inesperada mort, va provocar en la Nerea un canvi radical en la seva vida.</p>

Dilluns 23 de setembre. Fa tot el dia que estic rumiant de quina manera vull reflectir les emocions en el reportatge. A mesura que avanço el treball m'adono que tenir emocions i conèixer-les són dos pols oposats, com el yin i el yang. Creiem conèixer-les, saber que provoquen, quines conseqüències o efectes secundaris tenen però a l'hora de la veritat, quan ens trobem davant de situacions anormals, difícils, inesperades, etc. no sabem que fer o com reaccionar i per tant, ens adonem que no tenim prou coneixement per saber com canalitzar-les. Per aquesta raó poder reflectir les emocions del càncer en un reportatge és tot un obstacle per mi. El càncer i les seves emocions mitjançant un reportatge audiovisual. Donar a conèixer la realitat més profunda, des de la part més bona i feliç de la superació fins a la qual ens causa més dolor, la mort. Poder arribar a tocar els dos extrems.

Durant el 2018 l'han patit 18. 078. 957 persones al món. La dura patologia que per desgràcia cadascú de nosaltres coneix a persones més o menys properes que l'han sofrit, la sofreixen, l'han superada o no és el meu únic focus. Viure les emocions, les pors, les inquietuds, els desitjos... de cadascuna de les persones que es troben davant de la càmera i sense cap preocupació agafar la mà de cadascun d'ells i viatjar. Viatjar amb ells pel seu passat, present i futur per tal de poder provocar un retrobament entre la difícil guerra, les emocions i tots els canvis que ha provocat en les seves vides. Vull viure les emocions de primera mà, poder contrastar i analitzar de manera profunda i real la seva vida quotidiana de manera objectiva però creant un interès i una certa empatia en el públic, ja que, la meva finalitat és transmetre la pura realitat fent que tothom es pugui sentir identificat i arribi a reflexionar.

Fer-ho a partir d'un reportatge audiovisual m'ajudaria a poder divulgar la malaltia de manera més profunda, ja que, es podria contrastar els diferents punts de vista i conseqüències des d'una mateixa malaltia segons la persona. Sense crear situacions fictícies, només reflectint els fets i opinions de l'acte de manera directa i sincera.

Dimecres 2 d'octubre. Feia bastant que no mirava el correu i, recarregant la safata d'entrada m'ha arribat una de les màximes il·lusions. El correu que vaig enviar a l'associació d'oncològic Maresme ha tingut resposta. M'he rellegit el correu diverses vegades i no puc estar més contenta.

M'han donat cita pel dimarts vinent a les 6 de la tarda per comentar el que necessito o quina informació m'agradaria poder extreure. Estic nerviosa i vull fer-me un esquema de tot allò que m'agradaria aconseguir. Em queda per davant una setmana així que tinc temps de sobra. Tot i això avui mentre anava a comprar amb la meva mare, ens hem trobat amb una antiga companya de l'escola. Va marxar fa uns anys a estudiar fora però el que ens va sorprendre a totes dues era el mocador que portava al cap. Han començat a parlar i jo, no he dubtat a posar l'oïda.

A mesura que ha avançat la conversa, la meva mare l'ha preguntat que com es trobava i ha sortit el tema. M'he quedat sorpresa i molt impactada. Pateix càncer de mama i se'l van detectar al cap de dos mesos de néixer la seva primera filla. Ha recalcat que està sent una època molt dura, ja que hi troba moltes emocions variades perquè vol gaudir de la seva primera filla però alhora la quimioteràpia s'ho impedeix.

Instantàniament se'm forma un nus a la gola i no dubta en seguir parlant. No només no tolera no poder plaure del naixement de la seva filla sinó que a més a més hi comenta que la relació amb el seu home ha empitjorat considerablement.

A mesura que parla veig com la seva cara comença a entristir-se. "No sé si és pel maleït càncer o per l'arribada de la Gala però no puc més" diu amb els ulls mullats. No entenc per què però m'entren ganes de plorar i d'abraçar-la. De cop i volta arriba a la meva ment un pensament i deixo d'escoltar tant la conversa que ni sóc conscient que ja no parlàvem amb ella.

La meva mare no va patir càncer però sí el seu pare. Se'l van detectar quan encara no feia ni un mes que la meva germana havia nascut. Els dos estaven molt units i això va provocar que a me mare l'afectara molt més. Sempre ha dit que tenia emocions i sentiments molt diversos, ja que desitjava quedar-se a casa durant la baixa maternal amb la meva germana però sabia que no ho podia fer-jo perquè havia d'acompanyar al meu avi a l'hospital. Volia dividir-se i era impossible, massa feia ja. Volia arribar a tots els llocs per estar amb el seu pare, gaudir de les seves filles, intentar recuperar-se el més ràpid possible per tornar a treballar. És cert que hi havia més gent al seu entorn però la que hi havia de carregar diàriament amb tot era ella. Ni em vull imaginar ni vull estar mai en la seva situació. Em fa por i pànic pensar-ho.

Crec que ella mai s'ha parat a reflexionar sobre tot el que va fer durant aquells dos anys. Si ho fes crec que no sabria trobar d'on va treure tanta força de voluntat. Tot i això, sé perquè m'ho ha comunicat que encara té remordiment i una espineta clavada dins seu. Considera que podria haver fet molt més i inclòs creu que el meu avi podria haver guanyat la guerra al càncer si l'haguessin donat el tractament des de primer moment i no esperar fins a la metastasi.

Conec tota la impotència que li crea aquest tema i les nits que haurà passat i passarà pensat per què? Per quins motius va haver de marxar el meu avi amb tant sol 65 anys. De 12 germans ell era el més petit i va ser el primer a morir.

Sé que mai ho acabarà superant, ja que per a ella era la peça fonamental a la seva vida. També sóc plenament conscient que és una muntanya russa i va per etapes. Hi ha èpoques en què ho porta molt bé i d'altres que el nus en la gola hi és constant. Com a filla se'm fa molt difícil viure aquesta situació de primera mà, em costa molt veure-la així i no poder fer res. Seguir patint després d'11 anys ha de ser un infern.

Dimarts 8 d'octubre. Arribar al lloc m'ha costat un munt. M'he recorregut tot Mataró. Fa poc que s'han canviat i la direcció de la pàgina web era l'antiga. No podria haver sortit més contenta. M'han rebut dues dones simpatiquíssimes. M'han fet asseure en una taula enorme plena d'apunts. Tot anava al voltant dels pròxims esdeveniments per recaptar diners. Mentre m'explicaven, m'han preguntat si voliu un cafè, ja que crec que ho han fet perquè han notat que estava bastant nerviosa.

M'he sentit tan còmoda que hem parlat de diversos temes respecte a la malaltia. Vaig enviar un correu explicant el meu treball (l'actual) per a través de l'associació poder aconseguir més informació. He tornat a fer un breu resum, ja que sense deixar-me parlar més, la Rosa molt entusiasmada m'ha comentat que no em preocupes, que m'oferien ajuda i tot el que necessites a condició que estigués en les seves mans. Només m'han posat una condició, que quan acabés el treball, m'apropés un dia a l'associació a ensenyar el producte final.

M'han fet deixar el meu contacte apuntat, ja que compten amb una psicòloga especialitzada a tractar amb familiars. Elles s'encarreguen de passar-li el meu contacte per facilitar-me trobar-me un dia amb ella i així poder realitzar una entrevista per comptar amb l'opinió d'un professional. Desitjo que es posi amb contacte aviat.

Tot i que ja tinc pensant el que vull conèixer més a fons, han sorgit pensaments en el meu cap respecte al reportatge. No sé com he arribat fins aquest pensament sense encara saber si em serà o no de profit però, crec que seria un punt fort que pogués i estigues disposada a ser filmada per sortir en el meu reportatge. No només disposaria de la visió i l'experiència de familiars sinó també una perspectiva professional que m'ajudaria a entendre i comparar els per què de molts fets que ocorren durant el procés. Fins que m'enviï un missatge i parli amb ella sobre el que m'interessa i necessitaria, li donaré voltes al cap per plantejar l'entrevista de cara a extreure el major de profit tant per la part teòrica com pràctica.

Dissabte 12 d'octubre. Avui he quedat per prendre un cafè amb la Laia Garcia, una de les amigues que vaig guanyar quan jugava a futbol.

Fa dos dies aproximadament, vaig comentar-li el tema del treball de recerca i no va dubtar en voler-me ajudar. Des de primer moment es va negar a parlar davant d'algú o d'una càmera, ja que per ella havia estat un procediment molt difícil i encara experimentava seqüeles.

Sempre ha estat una noia molt riallera i mai l'havia vist tant seria i trista com aquesta tarda. El seu pare va patir càncer quan ella tenia 16 anys. Ella treia molt bones notes i a casa seva mai hi havia hagut baralles o conflictes. Quan va arribar la malaltia a les seves vides tot va canviar. Amb la veu entretallada em comentava que mai creia que el càncer podia tenir tantes conseqüències negatives. No només en el pacient respecte la seva salut sinó a tot el que l'envolta, des de relacions fins al treball.

"El meu pare tenia una bona feina i un bon sou des de feia anys i la meva mare seguia amb el seu bufet d'advocats. Ens vam comprar una casa pocs mesos abans de saber que el meu pare tenia un tumor maligne en el pulmó. Cada vegada el meu pare havia de faltar més a la feina, ja que cada dia tenia més i més proves per detectar que era i quin tractament havia de portar. Alhora provocava que la meva mare també hagués de deixar el seu treball per acompanyar-lo a les visites. Per sort, van concretar de pressa quin tipus de tractament hauria de seguir i això va causar que no pogués alternar el treball amb la malaltia. És aquí on van començar els problemes." Notava com el to de veu començava a ser més baix i s'entristia a mesura que entrellaçava paraules.

"Portàvem un estil de vida alt i feia pocs mesos havíem començat a pagar una hipoteca elevada per la nova casa. Ara tot això es complicava. Tot i que no discutien davant meu, escoltava les baralles des de la meva habitació. Les meves notes sempre havien estat altes però van baixar de cop. Sempre havia estat centrada en els estudis però els trimestrals del 1r trimestre van ser caòtics i per oblidar.

Només vaig aprovar dues: Educació Física i Castellà, i em va donar exactament igual, jo només hi era present en cos no en ment. Cada cop veia al meu pare més dèbil i com la meva mare no parava de tenir trucades per part del seu treball. Van passar dos mesos i me'n recordo que ens vam asseure tots tres al sofà. Va començar parlant la meva mare i va ser molt directa i sincera. Estàvem embargats, la meva mare amb el seu sou limitat, ja que hi havia reduït la seva jornada i sense cap entrada de diners per part del meu pare havia provocat que no s'hi poguessin fer front als deutes. Poques setmanes després van decidir marxar a Sevilla amb viure amb la meva àvia, allà el meu pare podria seguir amb el tractament, la meva mare podria seguir treballant a distància i no cuidaria sola d'ell.

Per mi va ser un canvi tan brusc i sobtat que per a mi va suposar problemes a la meva salut. Vaig patir depressió i em vaig convertir en una persona extremadament introvertida, vergonyosa i temerosa. Però per sort, 3 anys després tot ha tornat a la normalitat, menys les conseqüències que va provocar en mi." I va empassar-se la saliva per tornar a somriure com ho fa sempre.

Mai l'havia vista així. En el seu to no hi he notat por sinó ira. Crec que l'ira va fer que hi sortís aquesta rebel·lia per reduir la por i simultàniament generar una major energia per poder fer front a tot el que comportava que el seu pare patís càncer. Mai he vist que la tristesa formés part d'ella durant aquella època, ja que considero que el que predominava era l'aversion.

Suposo que el que sentia era fàstic cap a la situació que tenia al davant i li sorgia per tal de protegir la seva vida anterior i "normal". A més, va patir tant canvis físics com de caràcter, característiques típiques d'una persona que es troba en una situació anormal. Aquesta emoció la va incitar a apartar-se i mai ha tingut problema en dir-ho, si no hagués estat per l'ajuda de professionals que la van ajudar, creu que encara seguiria patint d'una manera molt dolorosa.

Dijous 17 d'octubre. Fa 1 hora que he sortit de la xerrada amb l'Esther, la psicòloga. Es va posar en contacte amb mi de seguida. Surto esperançada i contenta. No era gens el que m'esperava però, personalment ha estat de gran ajuda per poder entendre moltes situacions. Respecte al treball, he d'organitzar tota la informació, ja que ara està tota barrejada i sense redactar. Sé que m'aportarà més coses positives i pràctiques que si hagués estat com imaginava perquè m'ha estat molt més fàcil poder aplicar-ho a la realitat.

No anava amb una entrevista de pregunta i resposta preparada sinó que portava uns ítems dels quals volia saber-ne més, i això al principi em feia por.

Però gràcies a decidir fer-ho així, ha comportat que fos una xerrada interactiva en la qual ella m'explicava casos de pacients seus o plantejava casos i des d'aquí totes dues formulàvem possibles preguntes, dubtes, pors, etc.

Tenir exemples reals i fàcils de visualitzar en la vida quotidiana ha estat una ajuda per poder sentir empatia i envair-me de preguntes que obrien la porta a parlar d'altres temes que no tenia presents pel desconeixement que hi ha respecte a aquest tema. Surto amb 4 fulls de la llibreta plens de gravats que sé que em seran beneficiosos per enriquir el treball. Ha estat un caos i a la llibreta s'hi reflecteix. Parlar de tants temes alhora, ha provocat que hi hagi una barreja d'informació rellevant i d'altre més superficial. En aquests pròxims dies he de posar-me a triar i organitzar tota la informació que em sigui més interessant i que pugui aportar nous coneixements.

Ben és cert que tota em sembla prou suggestiva i necessària per introduir-la, ja que per a mi és un món totalment nou que cada cas o informació nova que escolto, em provoca nous dubtes i ganes de conèixer més. Però no puc apuntar tot i ja està, sinó que he de saber com redactar-la de manera correcta i entenedora.

Diumenge 20 d'octubre. No és gens fàcil organitzar la informació. Aconseguir comprimir tot el que vaig apuntar per condensar i fer més entenedor tot el que vam estar parlant, requereix un gran esforç. Abans de la xerrada tenia molts dubtes, preguntes i reflexions relacionats amb la vivència que havia viscut quan el meu avi patia càncer. Des de sempre m'havia cridat l'atenció com la meva mare va aprimar-se, no parava de plorar, patia estrès i ansietat, etc.

Volia trobar d'una vegada una resposta després de la seva mort el 2008. Així que no vaig dubtar a començar preguntant si les emocions que vivien els familiars en el procés tenien una relació. La resposta de l'Esther va ser clara i concisa:

Les emocions que sorgeixen en els familiars durant el procés de la malaltia i el malalt mantenen una relació directa. La comunicació que hi ha entre tots dos és nul·la o quasi inexistent a conseqüència de les pors interiors d'ambdós. El familiar no troba prou forces per manifestar directament al pacient els seus dubtes, pors, etc. per evitar ferir la seva sensibilitat.

Però des de l'altre punt de vista, succeeix exactament el mateix. El malalt no vol preocupar més del que ja està al cuidador, que sol ser un familiar. Per tant, guarda discreció davant de molts temes que apareixen durant la malaltia.

És en aquest moment que la relació entre els dos queda fraccionada per un mur o barrera fictícia originada per l'aprensió existent.

Això provoca una deterioració i desmillorament de la situació que deriva en conflictes intrafamiliars i extrafamiliars que afecten principalment en el familiar. Aquesta disputa és viscuda individualment per les dues parts, així doncs cadascú carrega amb la seva pròpia motxilla. Va ser en aquest instant quan vaig començar a entendre els problemes que es van viure a casa durant aquells 2 quasi 3 anys. Volia saber més, poder relacionar tot el que havia vist amb el que la psicòloga em diu. Em va preguntar si volia seguir amb el tema i no vaig dubtar-ho. Vaig fer una fletxa des del que havia aconseguit apuntat fins a l'espai en blanc del full. Ja estava preparada per seguir prenent nota. Em reafirmava que el familiar pateix contínuament una sensació constant d'impotència.

Aquesta, no se sol saber dirigir i per tant, la majoria de vegades aboca en angoixa i depressió que sol aparèixer posteriorment al procés de la superació de la primera fase de l'afecció o de l'evolució negativa de la malaltia. Les conseqüències més habituals són les malalties o trastorns mentals que solen estar encobertes durant el tractament, no hi tenen un únic antecedent relacionat amb el càncer sinó que hi ha d'altres factors. Això provoca que desemboquin en la recta final, quan les preocupacions es redueixen mesuradament i per tant, el familiar torna a la vida que va deixar abans del procés.

El caràcter, força de voluntat i situació de l'entorn del familiar és fonamental, ja que l'ajudarà a tolerar i suportar les emocions de manera diferent.

Hi ha una varietat d'emocions i depenent el cas el familiar ho pateix d'una manera o un altre, però una gran majoria són capaços de controlar i bloquejar les emocions originades, fet que provoca que involuntàriament s'obri una cuirassa. Posteriorment, apareix l'angoixa. És diferencien dos tipus: la coneguda com a positiva. D'aquesta és d'on s'extreu la màxima força que ajuda a superar els que són considerats els màxims límits d'una persona.

En determinats moments, només hi ha un sol objectiu per part del familiar cara el malalt: l'únic propòsit és girar sobre el malalt per aconseguir fer-li la vivència com més fàcil millor, cuidant i intentar seguir endavant amb la realitat en la qual es troba.

Quan se supera la primera fase de la malaltia, hi poden aparèixer dos possibles resultats: la primera alta per part del metge o el marge que el doctor dóna de vida al pacient. En aquest moment, en el familiar apareixen noves emocions i sensacions però la més notable és l'angoixa considerada negativa. Totes les preocupacions, dolors, porcs, etc., surten a l'exterior de manera irreversible.

Tot i això, les pitjors de les conseqüències arriben amb la segona fase del càncer. El pacient obté l'alta "definitiva", ja que ha de seguir amb la medicació, revisions i recuperacions al tractament. El període és de 5 anys de marge, on poden haver-hi recaigudes i nous inconvenients en la salut.

És el moment en el qual el pacient de cara a la societat ja no pateix càncer i tothom pensa que ja està superat quan en realitat l'únic que ha succeït és deixar de banda el dur tractament i s'ha portat a terme l'extinció del tumor maligne. Per als familiars és el trèngol més dolorós i complex perquè se senten incompresos, sols i culpables. Familiars més llunyans, amics i ells mateixos pensen que les càrregues desapareixeran definitivament però només desapareix la necessitat de tenir-ho tot controlat i ben organitzat. És en aquest instant quan apareixen els coneguts tocs o fòbies.

Tot i que, principalment no són relacionades amb la malaltia perquè es manifesten progressivament i amb el pas del temps, es coneix que hi ha una evident relació. En conclusió, el familiar té una gran càrrega en tot el que succeeix al marge de la malaltia. Pateix tota mena de preocupacions que només pot gestionar i trobar solucions ell. Les inquietuds que més pesen i preocupen a la família són aspectes bàsics i que influeixen no només al pacient i cuidador. L'economia tot i que sembla que no és un dels principals problemes, és el que més inquieta durant l'afecció. Ha de trobar la manera per sobreviure i fer front a les necessitats bàsiques que pot tenir la família durant el tractament.

A aquests elements hi ha un extra, el pacient comença a tenir unes necessitats especials, per tant, s'han de sumar els costos que implica la malaltia des de viatges a l'hospital, medicaments, etc. fins a una persona que li faci companyia i hi sigui quan ningú pugui fer-se'n càrrec.

La situació econòmica de cada família és molt diferent i a més pot variar dràsticament a mesura que avancen els mesos. Això pot provocar mals de caps i problemes sense solució o definitius com l'endeutament de la casa, no poder fer front a rebuts de la llum, etc. El familiar abandona la seva pròpia salut tant mental com física, ja que la deixa en un segon pla.

L'única preocupació que té respecte a la salut és l'evolució del pacient i per tant, les seves molèsties o la seva angoixa desapareixen momentàniament o la majoria de vegades no hi tornen a aparèixer fins que el procés finalitza i per tant, les tensions disminueixen i tot comença a introduir-se a la normalitat. L'estabilitat familiar en aquest tipus de malaltia provoca que pateixi greus desequilibris i l'únic que es considera a ell mateix responsable de millorar la situació és el familiar. Hi ha una lluita i esforç diàriament tant en l'àmbit físic perquè els fills no pateixin, la seva parella percebi els seus sentiments, etc. com en l'àmbit material per aconseguir la màxima organització de les tasques que s'han de realitzar a casa, poder tenir dies lliures per assistir a les visites mèdiques, etc. En definitiva el que es busca és trobar el màxim equilibri perquè la situació no pateixi massa canvis notables. Ser familiar directe ocasiona que la vida social es trenqui sobtadament. La majoria del temps que abans dedicava a ocis propis, família, treball, etc. es perd.

Els moments que hi tenen lliures i no lliures, es dediquen completament al malalt i per tant, la vida social es limita o inclòs passa a estar absent. És en aquest moment quan amics, companys de feina, parelles, etc. queden en un costat, apartats inconscientment. Les decepcions sorgeixen a mesura que el càncer avança. A l'inici de la malaltia quan la notícia comença arribar a l'entorn com: coneguts, amics, parents llunyans, veïns, etc. tots ells proporcionen el màxim ajut al familiar.

Des de missatges fins a visites, a poc a poc i el lent procés que comporta patir càncer, l'entorn que al principi hi era oferint diàleg i ajut al familiar i pacient, comença a reduir-se notablement, el que implica més preocupacions i menys suport.

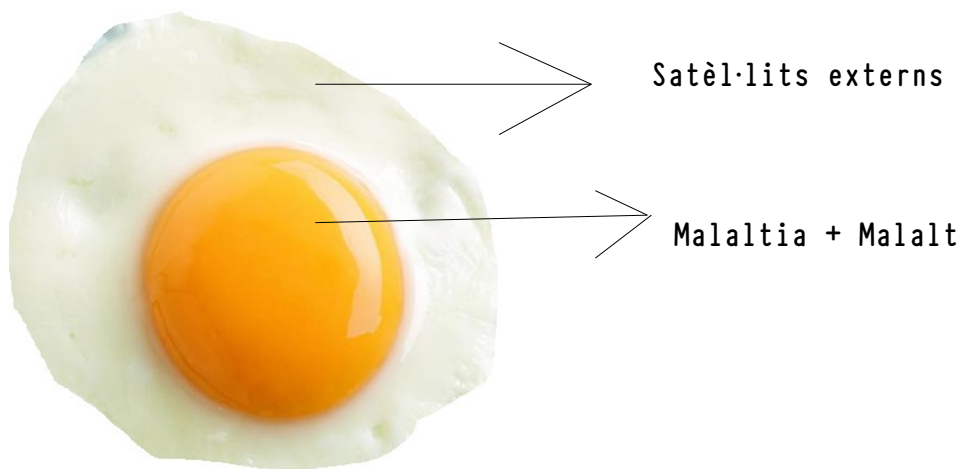
El familiar comença a palpar un sentiment de soledat donat a conseqüència de totes les persones que hi oferien al seu suport de l'inici i la gran reducció que hi ha durant el desenvolupament de la malaltia. Aquesta minoria és tan notable que el familiar es torna a sentir culpable, incompresa i sola.

No puc evitar pensar en la meva mare. Posar-me en la seva posició de mare i filla simultàniament. Entendre cada un dels dies que va estar donant el màxim tant a casa com en l'hospital amb el meu avi.

Cada cop més començo a comprendre que les conseqüències que deixa el temut càncer no només es veuen reflectides en el principal perjudicat que és el malalt sinó que els familiars, pateixen un fort i dur efecte que en molts dels casos és irreparable inclòs amb el pas del temps. M'adono de la necessitat d'associacions com l'Oncològic Maresme que ofereixen ajut psicològic. És necessari, i molt.

En conclusió, es pot entendre com què el familiar és el que ha de treure tot endavant, situar-se en les dues realitats i ser conscient de tot el que ocorre per poder seguir el ritme perquè el temps no frena. El malalt té preocupacions però la feina és exclusiva i individual del familiar, el responsable.

Per tant, la metàfora de l'ou ferrat és un reflex visual de què es viu en la malaltia.

El rovell és la part central, el nucli que faria referència a la malaltia juntament amb el malalt. És la part en què tot el món se centra perquè surti bé, que pren la màxima atenció. En canvi, la clara passa a tenir una importància molt menor. Són tots els satèl·lits que envolten el nucli, els factors externs que influeixen a què la situació empitjori. Cap de nosaltres li donem importància, ja que creiem que res influirà a què la clara surti malament però si no surt bé el rovell tampoc sortirà. La clara envolta al rovell, els factors externs rodegen la malaltia i el pacient. Si fora tot no va bé, és impossible que la malaltia sigui més fàcil de superar i per tant, hi haurà més complicacions.

Així que a mesura que avança la malaltia tant el pacient com el familiar passa per un procés de canvis. L'experiència implica una evolució i variació involuntària respecte a la visió de veure la vida, sentir i preocupar-se davant de problemes. Tot i que tots dos es transformen en molts aspectes, els familiars no encaixen bé i no entenen les alteracions tant radicals en el malalt.

Aquest fet comporta que hi aparegui un conflicte més entre el pacient i familiar, moltes vegades irreversible.

El càncer no només és una malaltia originada per l'augment de cèl·lules que es multipliquen quan no és necessari. El càncer va molt més enllà. No únicament deteriora la salut del malalt sinó que porta amb ell, molts més problemes. Certament sembla que els obstacles i dificultats només s'originen i afecten la persona que ho pateix però no és així. Qüestions que inicialment semblen independents a la patologia afecten directament al familiar. Aquest sempre ha estat en una visió o realitat secundària de la qual ningú es preocupa i per tant, només ell carrega amb tots els entrebancs que el procés comporta per tal de mantenir i millorar la realitat que el càncer esdevé.

Dimarts 22 d'octubre. Aquesta setmana m'agradaria començar a gravar el reportatge per poder tenir-lo abans de trimestrals. Així que avui em dispenso a concretar hora i dia per començar a gravar el reportatge. Prèviament ja he enviat missatges i de la llista principal hi ha hagut més no que sí.

Això ha provocat que hagi canviat la manera en què vull redirigir el reportatge. Principalment volia que tot el reportatge fos dedicat a diferents casos de familiars i poder escoltar el seu relat juntament amb l'opinió de l'Esther, la psicòloga. Però un cop més, atesos els inconvenients, la idea ha canviat. Després de rumiar i trobar la manera més adequada per reflectir l'objectiu, no dubto en la manera que vull enfocar el reportatge en aquests moments. Només vull escollir dos casos. L'elecció d'aquests no està sent fàcil, ja que el que m'agradaria transmetre va molt més enllà però crec que ho tinc clar.

La selecció de testimonis és un procés lent i difícil. Requerir persones disposades a parlar de la seva vivència davant una càmera sense cap mena de dificultats i problemes és tot un repte, com tot el treball.

Vaig establir el perfil de testimonis que volia que desenvolupessin de manera sincera i sense tabús la seva vivència. No volia posar límits, volia que tot el que surtis fos voluntari, sense ser forçat. Per aquesta raó, he decidit que el mètode típic de realitzar una pregunta i esperar la resposta, no donarà la suficient llibertat per poder transmetre les emocions, pors, etc. que el familiar ha viscut. Així que escollir entre tots els testimonis de la llista principal no només depenia de mi i dels criteris que havia de seguir sinó d'ells mateixos. No tots estan disposats a gravar, a parlar de la seva vivència o fins i tot, no tots són capaços i compten amb la suficient força d'enfrontar el tema d'una manera tan directa.

No em preocupa, ni m'interessa i m'és indiferent el temps que fa que la malaltia ha arribat als familiars de manera evident, el patiment que provoca el càncer és difícil de superar. Això ha provocat que molts dels testimonis de la llista que tenia feta principalment fossin descartats. Molts d'ells encara no han superat les conseqüències que deixa la malaltia i per tant, són incapaços d'exterioritzar tot el que havien sentit durant el període anterior, durant i posterior al tractament d'un ésser estimat.

Manifestar les emocions és un transcurs lent, en el que s'ha de tenir força de voluntat per poder canalitzar el dol, ha de sorgir voluntàriament per poder superar i reparar les ferides que deixa en les pells aliens el tumor maligne. Per aquesta raó, la meua tria ha estat centrada en només dues persones. D'una d'elles conec la vivència de primera mà i de l'altra part, la conec des del punt de vista del seu germà.

Confio que tant la Gisela com en David, m'ajudaran a transmetre les emocions que el càncer provoca als familiars que moltes vegades queden a la foscor tot i necessitar ajuda, suport i sobretot, la col·laboració de persones professionals.

Setmana del 28 d'octubre al 3 de novembre. Aquesta setmana està sent exclusivament dedicada a planejar el reportatge, ja que dijous de la setmana vinent he concretat hora amb la Gisela i en David per portar a terme la filmació.

Ara que ja conec qui apareixerà al reportatge, que el mètode no serà pregunta i resposta i he estat a la sala d'actes on ho gravaré, tinc decidits els aspectes més tècnics.

El reportatge estarà gravat a la sala d'actes de l'escola, ja que tant la il·luminació, el fons i el so em permetran trobar un equilibri entre què vull transmetre i l'entorn que tot i semblar indiferent juga un paper important.

Una cadira sobre l'escenari, de fons les cortines tancades i la llum entrant per les finestres borrosament visibles entre les opaques cortines.

Per què dins l'escenari i d'esquena a on estaria situat al públic? Perquè el públic només veu la malaltia i al pacient, no veu l'esforç diari que hi ha per part del familiar què és qui ajuda a fer que la dura funció no sigui tan complicada. Les cortines tancades perquè només qui ho viu i qui vol conèixer entendrà que el que es veu, només és una quarta part de tot el que hi ha.

No és fàcil aconseguir transmetre a través d'una pantalla. Per tant, cada detall és important i rellevant. Seleccionar l'espai que ha de sortir és crucial. Un pla mig llarg per poder reflectir la reacció, el llenguatge gestual de les mans i les expressions facials dels subjectes davant la dura realitat.

És el pla de la conversa i no només té importància l'espai enquadrat sinó que l'espai en off és un punt imprescindible perquè m'interessa ressaltar que darrere la càmera hi ha algú escoltant, prenent atenció al que diu, reflectir que no estan sols. La càmera té un format rectangular i per tant, la possibilitat de triar enquadraments és diversa. Després de pensar quin d'ells és el més oportú, l'horitzontal és el que més s'apropa a aconseguir el que m'interessa transmetre, ja que suggereix quietud i tranquil·litat. En les dues vivències dels familiars no vull una composició clàssica sinó que vull seguir la regla dels tres terços per obtenir imatges menys simplistes i més atractives. Respecte a l'angle, sóc molt conscient que vull que la càmera estigui situada a la mateixa alçada de l'element captat amb un angle tres quarts per tal d'agafar una mica de costat al subjecte i donar la sensació d'estar mantenint una conversa sense estar sent gravat. La captació de les condicions lumíniques pot contribuir a definir determinats objectius o a atorgar una sèrie de connotacions. La il·luminació utilitzada s'aconseguirà des d'un focus situat al sostre. Això provocarà que sigui llum difusa però alhora tindrà un punt de llum directa, ja que hi haurà contrastos entre el fons i l'objecte principal enfocant directament al subjecte. Tot és triat a consciència i aquesta part també. La idea de triar aquest tipus d'il·luminació prové de voler aconseguir transmetre el que exclusivament el familiar viu. Rere les cortines es visualitzarà la foscor amb punts de llum per reflectir la duresa del càncer però sempre amb centelleigs de claredat que faria referència als moments bons o millores. Però la llum que més destaca i per tant, és directa es troba dins l'escenari, sobre el familiar. La persona que lluita, que extreu força que creia inexistent per poder seguir endavant. Qui busca sempre el punt positiu per transmetre que tot va bé.

En definitiva, utilitzar aquesta llum m'ajudarà a aconseguir plasmar que el familiar és la persona que facilita i està al costat del pacient per fer-ho tot més fàcil.

Dijous 7 de novembre. He estat tot el dia dels nervis, mirant el mòbil, pensant en com sortiria, etc. fins a les 4 de la tarda que és quan en David ha arribat. A les 15.00, la Marina i jo hem estat adequant la sala d'actes per la filmació.

Des de la il·luminació, posició de la cadira, fons, etc. Sempre ens hem guiat de la idea que vaig planejar la setmana anterior. No ho estic fent sola, em seria possible abastar la gravació del reportatge sencer sense l'ajuda d'algú. No podia tenir millor companya. Sé tot el treball que té ella i no ha dubtat des de primer moment a estar aquí, al meu costat.

Mentre gravava en David em sorprenia més i volia deixar-me portar però havia de prestar atenció a la càmera, al mòbil perquè la Gisela a les 17.00 també venia per exposar el seu punt de vista respecte a la malaltia. El cap m'anava a explotar. Després de gravar en David, he respirat fondo i m'he adonat que ja hi havia fet un pas més però d'un pes molt important.

Quan ha arribat la Gisela, l'he comentat el mateix que al David: "Deixa't emportar, sigues sincera i obre't." La seva resposta ha estat molt directe: "Mai he parlat d'aquest tema amb ningú, és el primer cop i davant d'una càmera, si no és el que esperes jo no puc fer més."

Ja han marxat tots dos. Només puc donar les gràcies per haver-los escollit. La millor tria que podia haver portat a terme. Cap dels dos havia parlat tan a fons d'aquest tema amb algú i crec que en ser verges en aquest assumpte i obrir-se per primer cop, ha ajudat hi ha que tot surtis tal com ho van sentir i viure en aquell moment. L'esforç i el treball que hauré d'invertir per editar serà gran però estic molt feliç. És molt més del que m'esperava, el que necessitava i volia. Potser des de fora no es veu de la mateixa manera que ho veig jo però després de tots els inconvenients poder percebre com de mica en mica ho estic aconseguint, m'omple de felicitat i orgull.

M'he vist la conversa 3 vegades cadascuna per decidir els talls que hauré de realitzar a l'hora d'editar i no he pogut no plorar. No pel que expliquen, que m'ha impactat molt, ja que no m'esperava que ho visquessin d'aquesta forma sinó per l'emoció que sento en aquests moments. Encara queden gravacions i sobretot la part més dura del treball que és l'edició i acabar de tancar tot.

Aconseguir plasmar-ho mitjançant petits retocs des de: canviar el color, so, música, etc. comporta moltes hores davant de la pantalla provant i provant fins a obtenir el que més s'apropi al que tinc al cap. Però com sempre diu una persona important de la meua vida:

"Cualquier cosa que te propongas en la vida es una carrera de fondo, no una carrera de cien metros donde solo tienes que hacer un sprint enorme, donde debes mantener un ritmo constante y necesario para que tu objetivo se haga realidad."

Setmana de l'11 al 17 de novembre. Aquesta setmana és l'anterior a trimestrals. Això comporta que durant aquesta setmana he de fer tot el possible perquè després d'exàmens només comptaré amb dues setmanes per acabar de fer tot. Fa dies que vaig enviar-li a l'Esther un missatge per saber la disponibilitat amb la qual compta, ja que em va comentar que estaria disposada a ser gravada pel reportatge. No sé si tindrà molt treball o no ha vist el missatge però encara no m'ha respost i em preocupa. El temps comença a ser just i m'espanta perquè no depèn de mi. M'agradaria tenir-ho abans de trimestrals per després poder centrar-me exclusivament en l'edició i acabar de filmar el que sigui necessari per acabar de tancar-ho i centrar-ho. Mentre estant, m'estic dedicant a revisar tot el que havia escrit anteriorment en el diari per corregir faltes i seguint rumiant de quina manera ho editaré, ja que em preocupa donat que no sé utilitzar aquest tipus de programes.

Fent la vista enrere i donat que dintre de dues setmanes començaré a gravar, m'he adonat que llegir el llibre de 'Cómo hacer que te pasen cosas buenas', de Marián Rojas i 'Las cuatro emociones básicas', de Jorge Zenneter m'han facilitat poder saber com vull reflectir els sentiments i n'estic segura que entendre molt millor les vivències.

Tot i que principalment pensava que totes dues lectures em serien pesades i avorrides, ha estat tot el contrari. Fins al fet que m'he comprat més llibres de la línia de la Marián, ja que són útils i fàcils d'entendre per aplicar al dia a dia.

Setmana del 18 al 24 de novembre. Començo a estar desesperada perquè l'Esther no em respon i no puc esperar massa temps. Per la setmana posterior als trimestrals, he concretat dia i hora amb diferents persones per gravar una part petita però molt important per a mi del reportatge. Crec que és una de les parts que més il·lusió em fa.

Durant aquesta setmana he estat pensant que seria del meu treball si la Marina no hagués estat i no estigués al meu costat. Des que van sorgir els primers inconvenients i tot eren dificultats, va estar ajudant-me a buscar alternatives i motivant-me per seguir endavant. Ens vam recolzar mútuament quan cap de les dues sabia què fer amb el seu treball. Tenia molta por que arribés el moment de gravar el reportatge, ja que la meva càmera no era suficientment bona i el procés d'editar des de primer moment sabia que no ho podria fer amb el meu ordinador perquè els recursos que ofereix són limitats. Ella no va dubtar ni un sol minut en oferir-me la seva ajuda. Tant en el moment de prestar-me el material necessari per realitzar-ho, com per acompanyar-me a gravar o inclòs aconsellar-me en determinats aspectes que podien millor el treball. No sé com l'agrairé haver aguantat tantes hores xerrant respecte que puc fer i deixar de fer.

Les tardes a la sala d'acte gravant i posteriorment les hores davant el programa d'edició. He de trobar la manera de donar-li les gràcies per tota l'ajuda i sé que el primer que necessita ara és dues mans més per tirar el seu treball endavant, ja que el temps comença a estrènyer. Valoro molt haver comptat amb algú amb el que poder ajudar-nos simultàniament sense esperar res a canvi. Encara que no ho sembli, per a mi ha estat una peça fonamental en la recerca.

Setmana del 25 de novembre a l'1 de desembre. A mesura que passen les setmanes i faig la vista enrere me n'adono de tot el que he après, plorat i entès d'ençà que al març em van confirmar al tema. Des d'aquell moment han canviat moltes coses dins de mi. Em feia pànic imaginar-me que m'oferiria el treball a mesura que el temps fos passant i a escasses setmanes d'entregar-ho em segueix fent por.

Cada dia que passa me n'adono que els familiars juguen un paper essencial respecte el procés i el malalt. Entenc i dono suport a què la màxima atenció sigui pel pacient i per la malaltia, ja que la necessiten però no ens hem d'oblidar de les persones que l'ajuden, també requereixen empara.

I no, no parlo exclusivament de metges, psicòlegs, etc. perquè sí, també són fonamentals per superar moltes fases i poder comprendre moltes de les coses que passen durant el procés però els familiars són els que estan dia i nit, per treure un somriure o una llàgrima, qui segueix amb la vida anterior al càncer per treure tot endavant perquè, el càncer canvia la vida del pacient i l'entorn i ells, són els que intenten trobar l'equilibri. I és aquí on m'he adonat de tots els desequilibris que es van patir a casa durant aquells anys. En aquells moments jo tenia entre 4 i 6 anys però hi ha diversos esdeveniments que hi tinc a la meva ment.

Ara dedueixo els motius perquè la meva mare va aprimar-se més de 10 kilograms, va començar a fumar més, estava menys a casa perquè havia d'estar les 8 hores al treball però al mateix temps acompanyant al meu avi a la quimioteràpia, proves, etc. Dins meu tinc molta impotència, sé que era massa petita però m'agradaria que tot hagués passat anys més tard per poder fer front les dues, juntes. Tot i que mai ha tingut la suficient força per explicar-me tota la veritat i la realitat del que va viure, només veient tot el que pateix encara sé que van ser moments molt complicats per ella.

L'admiro massa. No sé d'on va treure tota la força per tirar endavant però n'estic segura que si algun dia em passa alguna cosa, necessitaré que estigui al meu costat per fer-ne front agafada de la seva mà.

Dimecres 4 de desembre. Avui he començat a gravar l'inici del reportatge i no sense problemes. M'hauria agradat fer-ho abans dels trimestrals però va estar impossible. Així que fa dues setmanes vaig decidir reservar la sala d'actes per tenir-ho tot enllestit i no endarrerir-ho més. A les 15.10 estàvem sala d'actes per preparar tot però el trípod estava a la Montse. En el que vam tardar a baixar i pujar, van arribar els problemes. Un cop més tot havia de complicar-se. La sala d'actes era ocupada i era impossible poder filmar allà cap tarda més. En 15 minuts arribava la primera persona per iniciar la filmació i havia d'improvisar un lloc tenint en compte el que volia reflectir, la llum, que no hi hagués reso i mil aspectes tècnics més. M'he posat nerviosa i m'hi ha envaït la indignitat. Mai ploro per aquest tipus de coses però trobar tantes dificultats al llarg del treball i saber que la majoria no són culpa meva em crea molta ràbia.

El que avui he gravat és totalment independent a les vivències explicades per en David i la Gisela. Ara que ja tinc tot gravat, podria dir que l'obstacle m'ajudat a aconseguir que tot acabi sent molt millor que la idea anterior.

Des de feia setmanes havia pensat com podia començar-ho i des de primer moment sabia que era la millor manera de donar pas a tot el que sortirà posteriorment. "Quina és la primera paraula que et ve al cap en escoltar càncer? Expressar-la davant de la càmera." Aquesta ha estat la qüestió que he formulat a les persones que hi formen part d'aquesta secció del reportatge.

Quan vaig tenir clara la idea, no vaig dubtar en valorar el pensament que em rondava pel cap perquè sabia que havia de portar-lo a terme. Des del segon zero, volia que les persones que formessin part d'aquesta part, fossin persones properes a mi. Això no vol dir que moltes d'elles no hagin viscut el càncer al seu entorn, perquè la majoria d'elles per desgràcia saben de què parlen.

Avui he vist a moltes persones essencials de la meua vida deixar durant 5 minuts les seves coses per venir a col·laborar. Jo he sentit dues de les emocions que formen part el meu treball i que cap d'ells m'ha nomenat. Sorpresa i alegria. Mai hauria imaginat aconseguir que en el meu treball de recerca hi apareguessin: amics, parella, cosins, etc. Poder proposar i obtenir la seva ajuda perquè involuntàriament formin part d'aquesta història que tant esforç m'està constant, m'omple i sobretot, m'ajuda a reflexionar molt més enllà.

Sóc d'idees clares i sabia que havia de ser: fons blanc, primer pla per ressaltar l'expressivitat i els sentiments més psicològics. Compost per una llum difusa blanca i editat en blanc i negre. L'objectiu és obtenir una imatge clara del rostre, ja que tot i que el que m'interessa és la paraula que a ells els hi ve al cap en escoltar càncer, vull que ells també tinguin la suficient importància en el treball.

A mesura que passen els dies, desitjo i espero que la representació mental que tinc respecte al reportatge, comenci a agafar forma durant aquest pont.

M'iniciaré en el tema de l'edició, mai he editat amb altres programes que no sigui el Movie Maker per fer vídeos per l'aniversari de la meua germana.

Per a mi és un repte, és superar els meus propis límits, ja que no se'm donen bé les tecnologies. Sé que ara hi ha moltes facilitats tant via Google com al voltant meu però tot i això, donaré el màxim de mi per aconseguir que el producte final s'assembli tot el possible a la idea que ronda pel meu cap.

Divendres 6 de desembre. Aquest matí he rebut resposta al missatge que fa setmanes vaig enviar-li a la psicòloga per poder trobar-nos un altre cop. Ho donava per perdut però m'ha dit que dimarts a les 15.00 podem veure'ns a l'associació d'Oncològic Maresme per gravar pel reportatge.

Tot i que és bastant just, ja que només em quedarà una setmana per editar i acabar la part teòrica, prefereixo anar una mica amb el temps al coll i tenir la seva visió. El meu propòsit és continuar el concepte de les filmacions dels familiars. Sense preguntes, lliure, expressant tot el que ella com a professional, veu, sent i coneix.

Per la poca disponibilitat que té, m'ha comentat que seria impossible gravar a l'escola i aquest fet m'ha desquadrat bastant. Quan vaig anar per primer cop a l'associació, vaig fixar-me molt a la sala principal que va ser on vam estar parlant. No recordo bé de com era i quina era la seva distribució però n'estic segura que un bon lloc hi haurà.

Crec que tot comença a sortir bé i ho he confirmat aquesta tarda. He anat a casa de la Marina per començar l'edició del vídeo.

No és gens fàcil i té una gran feina, ja que he de retallar les parts que més m'interessen i deixar de banda les que no tenen rellevància però estic molt satisfeta. He aconseguit editar totes les petites filmacions per l'inici i retallar tota la conversa de la Gisela. Seguiré la setmana vinent així que durant aquests dies seguiré mirant on fer els talls en la conversa del David i començaré a fer el text per la veu en off del final juntament amb l'elecció dels vídeos que l'acompanyaran.

Mentre editava el reportatge m'adonava que tot està decidit a consciència, que no hi ha res fet sense pensar-ho anteriorment.

No és fàcil voler trobar la perfecció en tot el que es fa i en el reportatge ho estic intentant que no sé si aconseguint-ho. Per sort, el programa amb el que estic editant és l'IMovie i m'està sent molt més fàcil del que pensava i esperava. Els únics inconvenients que estic trobant són: primerament que en el moment de fer els talls d'un mateix vídeo i sobreposar el so que va estar gravat amb el micro per evitar que s'escoltarà distorsionat no em quadra, això provoca que hi hagi d'estar bastant estona retocant fins que se sobreposa correctament i en segon lloc, organitzar tot per seguir l'objectiu del reportatge.

Diumenge 8 de desembre. Des de feia dies necessitava decidir i triar quins vídeos posar en el moment de la veu en off. Fa 4 dies va ser l'aniversari del meu avi, faria 77 anys i la meva mare em va escriure un text: "Si estuviera aquí estaría orgulloso de ti. Ojalá viera en lo que te has convertido y todo lo que has conseguido por ti sola. Sois como dos gotas de agua y no soy la única que lo piensa. En lo físico cada día os parecéis más y en cuanto a carácter y hobbies ni te cuento..."

Me encantaría que estuviera aquí porque sé que hubieseis sido dos almas gemelas imposibles de separar, pero estate tranquila, desde arriba te cuida, es tu protector. Pero aun así, la favorita sigo siendo yo." Vaig recordar-me dels cd que hi havia amb vídeos de quan érem petites i vam viatjar tota la família a París, tot i que en aquell moment ja estava malalt. Així que aquell dia vaig agafar els cd però fins avui no me'ls he mirat.

Els he vist tots i ha estat inevitable no plorar. El trobo molt a faltar, enyoro la seva essència. Per aquesta raó, necessito que ell surti en el meu reportatge, que formi part, ja que juntament amb la meva mare ha estat el motiu que m'ha impulsat a fer aquest treball.

Tot i que només vaig poder viure amb ell 6 anys de la meva vida crec que tots dos tenim una connexió molt superior encara que ja no hi sigui aquí.

Tant a mi com a la meva germana, ens estimava per sobre de tot i no necessito demostrar-ho al món però els vídeos mostren de manera evident moltes de les meves reflexions, les que vull transmetre a partir del text que s'escoltarà simultàniament.

Dimarts 9 de desembre. Dins d'un mes la presentació haurà d'estar enllestida per començar a assajar-la. És un fet que m'amoïna bastant, ja que no és fàcil aconseguir reflectir l'objectiu del treball en 10 minuts. El treball no és tradicional, clàssic sinó que considero que he trencat amb les pautes formals. He de seguir per aquesta via però no sé com fer-ho. M'agradaria començar la presentació amb una diapositiva en negre amb el títol de treball i a continuació, sense dir cap paraula, projectar una reducció del reportatge, concretament de l'inici. Però a partir d'aquest moment, no sé cap a on dirigir-la.

No m'entusiasme gaire la idea d'haver de parlar concretament del cas de la Gisela i en David, sinó que m'agradaria poder fer conèixer la importància que hi tenen els familiars en el procés. Fer-ho des de la part més reflexiva i emocional. I és aquí on trobo el problema. Per aquesta raó, en la reunió de dimecres 11, parlaré amb en Pere d'aquest tema i de diversos dubtes que m'han sorgit.

En 10 dies s'entrega el treball i a mesura que ho rellegeixo m'adono que hi ha coses de les quals puc prescindir i d'altres que vaig decidir no posar però donats als constants canvis que hi han aparegut, abans no tenien cap sentit però ara sí. L'últim tram està sent intens i dur, sense descans. Esborrant i afegint informació contínuament.

Llegir i tornar a llegir entre descans i descans de l'edició. Trobo relacions involuntàriament amb el que jo he vist des dels meus propis ulls però alhora, sóc capaç d'obrir la mirada i entendre i empatitzar amb cada familiar. Mai hauria pensat que em faria reflexionar tant.

Dimarts 10 de desembre. Ara ja puc respirar tranquil·la. La gravació a l'Esther ja està feta. Potser no ha acabat sent com m'esperava donat que de tota la informació que vaig recollir de la xerrada amb ella, va passar un procés de reelaboració, fer recerca i tornar a parlar amb ella determinats aspectes per tal d'arribar i concretar el màxim possible la informació útil. Tot i prèviament haver parlat tant via Whatsapp com en persona del que m'interessava o no, s'ha centrat a parlar d'aspectes més generals i no ha detallat massa. Crec que ha estat fruit dels nervis i vergonya en sentir-se observada i gravada. Tot i això, l'agreixo molt tot el que m'ajuda.

Extrec parts molt interessants i un cop més, me n'adono de la importància que té el seu paper dins la malaltia. En l'àmbit científic és cert que s'avança molt i ràpidament per trobar millores i solucions, però aquesta àrea queda molt apartada i exclosa quan és una de les parts que més afecta tant al malalt com al familiar. Encara que en aquests moments segueixi sent un aspecte molt deixat de banda, el càncer és l'única malaltia que compta amb una branca de la psicologia especialitzada: la psicooncologia. Aquest fet fa que pensar, i molt.

Com que no coneixíem bé l'espai, la Marina i jo hem arribat sense saber quin tipus de llum hi hauria, en quin espai gravariem o amb quin so ens trobaríem. Hem tingut sort que a les 15.00, el sol comença a amagar-se i hi havia grans finestres que deixaven passar una llum molt bona.

Justament a la paret continua a les finestres, hi està enganxat el logotip d'oncològic maresme. No he dubtat i he posat una cadira davant de la paret del logotip i el tríode enfront.

En aquest cas, també m'interessava un pla mig conegut com el pla de la conversa, ja que el que m'importava és destacar el format de la gravació estil xerrada.

L'Esther està situada a l'esquerra de l'espectador deixant marge en tots dos laterals però més en la seva part dreta. A part de deixar un cert marge sobre el subjecte per no "ofegar" la imatge, hi és per mostrar el logotip.

Fent referència a la diferència entre el nivell en què es troba la càmera a l'hora de la presa i la psicòloga, vaig decidir col·locar-la a un angle mitjà o normal tres quart per tal de poder visualitzar tant el fons sencer com la silueta de perfil per tornar a destacar que es realitza com si fos tipus conversa. Ara bé la part més complicada. Aconseguir dividir el vídeo per obtenir les parts més adequades per introduir al reportatge i que quadrin amb la resta de reportatge. Fent-me una planificació mental, tinc pensant acabar-ho aquest cap de setmana per la resta de dies centrar-me en la resta.

Dijous 12 de desembre. Són les 01:15 i m'ha estat inevitable no parar-me a pensar en tots els canvis que ha dut el treball a la meva vida. Mai hauria pensat que un treball d'aquestes característiques seria capaç de portar-hi tantes respostes i emocions.

Des del primer moment en què vaig redirigir el treball, volia donar resposta a moltes de les qüestions més personals que sempre m'havia fet i mai m'havien respost. A mesura que els dies avançaven començava a unir molts punts que estaven dispersos en la meva persona.

Potser no m'esperava reflexionar tant i això m'ha fet viure el treball d'una manera molt intensa.

Poder conèixer i parlar amb persones que havien viscut en un familiar seu el maleït càncer m'ha fet entendre que pot arribar a qualsevol persona. Posar-me en altres pells i veure la vivència des d'uns altres ulls ha estat tot un aprenentatge.

Veient com la meva mare després d'11 anys pateix per la mort del seu pare i, en canvi, com el David León que s'ho va prendre com una oportunitat per viure i per estar agraït, m'he adonat que aquesta malaltia és capaç de tocar els dos extrems. El de la vida i el de la mort. El càncer va molt més enllà i és capaç d'abastar a moltes més persones que l'afectat. El càncer no el pateix exclusivament el pacient, el pateix tot l'entorn més proper.

Des de la llunyania i la poca empatia s'intenta entendre i donar una mà de suport a la família i al malalt però cap d'ells coneix els satèl·lits que influeixen. Tenen un pes de tan elevat que són capaços de destruir el que el càncer s'ocupa de trencar simultàniament.

Posar la mirada des d'un altre punt de la malaltia, m'ha fet entendre les emocions que porta el càncer als familiars. Una muntanya russa constant. El procés és tan lent i té tantes conseqüències visibles en el malalt que això, provoca en el familiar una angoixa constant i sense pauses fins que la malaltia arriba a la segona fase.

Tots desitjaríem que quan la malaltia arribés la vida parés. I què tot l'entorn s'adaptés a la nova i dura realitat però certament, no és així. El ritme de vida no frena, tot el contrari, s'accelera de manera sobtada i sense poder aturar el nou estat de vida. El dia a dia canvia i el familiar s'adapta a les necessitats del pacient a més d'intentar mantenir l'estil de vida anterior.

La Gisela va haver de madurar abans d'hora per poder ser un dels grans suports del seu tiet per fer-hi front. Tot i que amb 16 anys ja es té certa maduresa, poder donar la suficient força al seu tiet i a més a més estar al seu costat en visites mèdiques, teràpies, etc. no ho pot fer qualsevol persona d'aquesta edat com la Laia. Ella en comptes de fer-se fort i intentar seguir endavant va derrotar-se abans d'hora i va canviar totalment la seva conducta i caràcter.

Dissabte 14 de desembre. 'Da miedo. Y mucho. Pensar que algún día puede llegar. Cómo ese terrible monstruo es capaz de cambiar la vida de muchas personas y por desgracia de llevarse muchas más. Cómo dejamos de ser libres para convertimos en peones suyos. El rey se crece en la guerra y alimenta a los leones. Nos volvemos débiles y frágiles. Pero siempre hay algo por lo que luchar.

Puedes llamarlo amor, sueños, esperanza o incluso supervivencia. Llamalo como quieras, pero entre toda la oscuridad siempre hay un destello de luz.

De mayor o menor intensidad, pero está. Porque tú, familiar, eres la pieza fundamental para hacer el camino más fácil, menos complicado. Para acabar haciendo jaque mate al cáncer en la última jugada.' No sé en quin moment m'ha sortit escriure aquest text però després de llegir-ho m'he adonat que està format per frases de persones molt properes a mi. No ha estat forçat sinó que són els sentiments que el treball m'ha portat durant aquests mesos. Rellegir-ho m'ha servit per entendre que és la millor reflexió que podria haver redactat per afegir-la a l'última part del reportatge.

Perquè és cert, no és fàcil ser familiar, haver de viure i estar al peu del canyó durant tot el procés per seguir endavant amb la vida que es va deixar enrere des que el monstre va arribar.

Però crec que sempre hi ha un 11.11 o una estrella fugaç per demanar un desig, aconseguir trobar el petit fil que encara queda tens per agafar forces i seguir endavant, és igual d'on i de quina manera aferrar-se per avançar però s'ha de fer. No només per la persona que està patint per la malaltia sinó per tots els infants que des de ben petits veuen com una persona que estimen lluita contra una malaltia diàriament, els pares i mares que han de cuidar dels seus fills per poder fer front, la parella que tot i no estar en el millor moment de la relació se centra a arribar tots dos junts al final i sobretot per un mateix.

Dimarts 16 de desembre. He arribat a casa contenta pensant que tot estava bé que per fi, després d'hores davant la pantalla de l'ordinador, tot havia finalitzat. Però un cop més el treball no em podia deixar sense sorprendre'm.

Quan només em quedaria tancar i posar final aquest llarg i dur camí, sento que he de tornar a començar de nou.

A les 18.30 decideixo penjar el vídeo a YouTube per poder realitzar el codi QR però en arribar al minut 9 aproximadament vaig veure un primer i petit error però irrellevant. El problema va arribar quan de cop i volta el so va començar-se a distorsionar, no sabia què fer per arreglar-ho: vídeos d'internet, trucades, tornar a casa de la Marina, etc. Res va aportar-me una solució per poder enllestir i finalitzar bé la part audiovisual així que vaig decidir anar a la Riera, ja que hi ha una botiga on porten a terme edicions de vídeo per encàrrec. Són les 23.30 i ja no sé què més fer. Una noia molt simpàtica m'ha atès i m'ha dit que a Barcelona hi ha una botiga on hi ha un noi especialitzat en tema edició i podrà solucionar-me el problema. La dificultat que trobo és que he de llevar-me a les 6.30 per anar a carrer de Rocafort i veure'm amb el noi per solucionar el problema.

Tot i això el reportatge no ha acabat tenint el contingut que esperava. Després de provar i seguir provant per intentar introduir la filmació de l'Esther, la psicòloga, creia que si forçava incloure aquesta part, tot el reportatge perdria l'essència, l'objectiu. Per tant, he decidit no prescindir-ne per tal de seguir el fil conductor.

Als primers 15 segons, he decidit afegir l'inici de la cançó "Y Sin Embargo Te Quiero/Y Sin Embargo" de Zahara i Dani Martin. Tan sols fa 4 dies que la van llançar però sabia que havia de formar part del treball. La lletra era el que més em cridava l'atenció però sense cap dubte l'inici el creia idoni gràcies a la melodia. Jo que tenia pensat i estava segura de no afegir cap mena de música, finalment en tot el reportatge hi apareixen tres cançons, una per a cada secció. Quan comencen a explicar la seva vivència en David i la Gisela, notava que aquesta part quedava incompleta. Sentia una conversa, impactant però sense màgia. No vaig dubtar en recórrer a una de les cançons més importants i emotives des del meu punt de vista. Quan vaig provar-ho i poc després visualitzar el conjunt que feien, no tenia paraules. Tant d'esforç i començar a ser conscient que quedava l'últim esforç m'omplia de satisfacció.

I finalment, la part que més il·lusió em fa sense dubte. Crec que és la part més transparent, sincera i on més es pot veure com sóc i quins han estat i estan els meus sentiments durant i posteriorment a la malaltia. Vaig començar el treball per tal de respondre preguntes personals, d'entendre perquè la meva mare i àvia pateixen i per aquesta raó, no podia finalitzar el treball sense que tots tres formessin part. Veure a tots tres i a la meva germana junts després d'aquest recorregut i d'haver entès tantes coses m'han fet sentir-me molt afortunada. Són les quatre persones que més m'han impulsat i més forces m'han donat per poder arribar al punt on estic ara.

Mai hauria pensat que agrairia tot el que va passar fa 11 anys, però ara després de tenir tot el treball enllestit m'adono que gràcies a la malaltia que tant de mal va portar a casa, he estat capaç d'enfrontar-me a una de les meves grans pors: el càncer. He pogut extreure d'una de les meves majors preocupacions per introduir-me en una gran experiència que m'ha proporcionat una lliçó d'aprenentatge. No només per la informació i les dificultats que han aparegut i he hagut de superar sinó que gràcies a totes les persones que han format part, m'han fet adonar-me que tot depèn d'un mateix i que tot passa per alguna raó.

Per aquesta raó, volia que la primera persona que veies el reportatge fos ella, la meva referent en la vida, la persona per la qual vaig triar aquest treball: 'la jefa', la meva mare.

No necessito saber la seva opinió perquè mentre el mira, estic al seu costat i veig com els ulls comencen a posar-se brillant per poc després deixar caure la primera llàgrima. No ha de dir-me res més, ja he aconseguit tot, independentment de la nota, em sento tan realitzada i orgullosa que veient la seva reacció, ja sé que he estat capaç d'assolir el meu objectiu.

Dimecres 18 de desembre. A escasses hores d'entregar el treball, encara segueixo aquí, escrivint. No sé en quin moment ha passat tan de pressa el temps i em pregunto si he estat capaç de reflectir el que he après, que no ha estat poc.

Em fa por pensar que potser no s'entén la meteorologia. Personalment, estic molt orgullosa de la feina realitzada. He après, plorat, sentit, superat els meus límits, etc.

Després de quasi un any escrivint i fent-te particip de tot el que m'ha donat aquesta experiència, una sensació de tristesa i melancolia m'envaeix en pensar que avui serà l'últim dia que puc parar-me una estona davant l'ordinador a explicar-te les dificultats i els avanços que anava trobant.

El que vull escriure per últim cop no són només unes simples gràcies. M'he adonat que no hauria estat possible realitzar-lo sense l'aportació de tots els meus amics, que van deixar d'esmorzar durant 5 minuts a l'estona del pati per filmar part del reportatge i per tal d'aportar el seu granet de sorra que tanta il·lusió em fa. M'agradaria donar les gràcies al David i a la Gisela per obrir per primer cop les portes de la seva experiència i fer-me saber que independentment del final, tot el que succeeix forma part dels obstacles que ens posa la vida per tal d'aprendre.

A l'amiga de la meva mare i la Laia per explicar-me el que ha estat per elles el càncer sense tabús. A l'associació d'Oncològic Maresme per deixar-me conèixer tota la labor que fan però sobretot a l'Esther per donar-me la visió professional que tant es necessita.

Al Pere per arribar quan tot era un caos i ajudar-me a aconseguir haver arribat fins aquí. Al Marcos per aguantar els meus dubtes, les meves indecisions, trobar sempre un punt de positivitat a tots els obstacles i donar-me les forces necessàries per seguir endavant.

Però sobretot a la meva mà dreta, sense ella no hauria estat possible i ara no em trobaria tancant el diari: a la Marina, per estar al peu del canó amb mi des de primer moment, per oferir-me tots els seus materials per portar a terme el reportatge, per acompanyar-me a cadascuna de les filmacions, per les trucades quan semblava que res sortia com esperava. Seguiria agraint-li durant 82 pàgines més i mai seria suficient. Gràcies per ser-hi; mai t'ho dic però t'estimo.

I per últim però no menys important, a la meva mare, al meu avi i a la meva àvia. A tu 'agueta', per explicar-me com t'estimava i com era quan encara hi era. Per seguir sent tan lleial a ell encara passats 11 anys i per sempre transmetre'm tots els seus valors. A tu 'mama' per fer-me cada dia millor, per ensenyar-me a ser independent. Per, tot i no voler reconèixer que jo sóc la seva preferida, demostrar-me que cada dia som més semblants i que si estigués aquí seríem inseparables. Tot això ho fet per tu.

I finalment a tu. El meu àngel. Vas marxar massa aviat i vas deixar en mi un buit impossible d'ocupar. No vas ser capaç de guanyar la batalla, però no et preocupis, perquè jo aquí segueixo lluitant contra el maleït càncer. Vas haver de marxar per adonar-me de la necessitat de realitzar aquesta recerca. Desitjo que estiguis orgullós de mi, de tot el que he aconseguit i superat. Ho he fet per la 'mama', per tot el que va patir i pateix per culpa del càncer que et va prendre la vida. Només et demano un favor, entre tu i jo: no la facis patir més, jo et guardaré el secret, no li diguis que ella va deixar de ser la teva preferida fa 17 anys, quan vaig néixer jo. Te quiero.